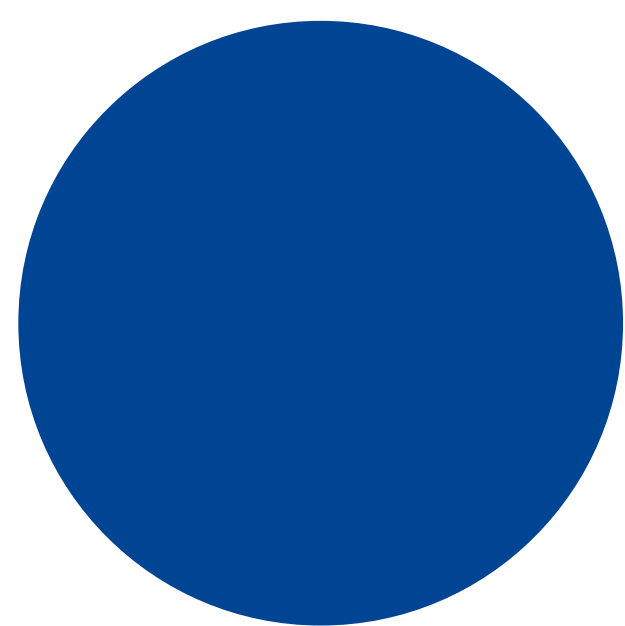

A HAJLÍTOTTFA- BÚTOR

EGY 184 ÉVES EURÓPAI
TÖRTÉNET
E. SZABÓ LÁSZLÓ
BELSŐÉPÍTÉS
GYŰJTEMÉNYE ALAPJÁN

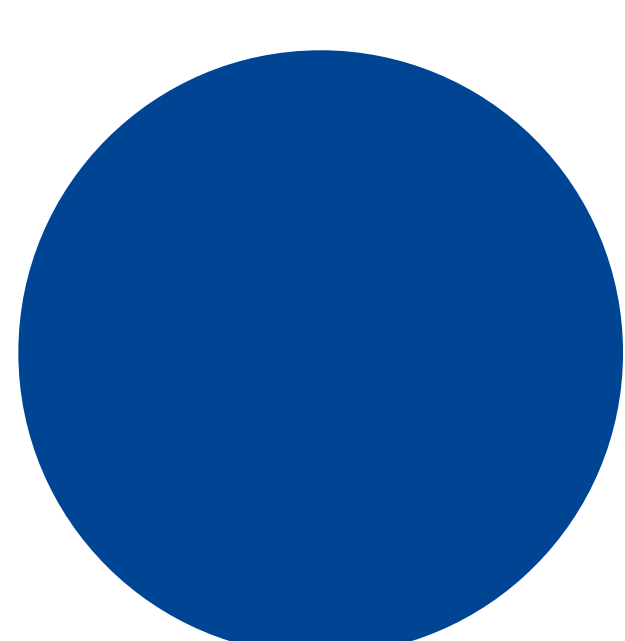

Szakértők: Rostás Péter, Szemerey Tamás
Köszönet a kölcsönkapott tárgyakért:
Fameg Sp. z o. o., Gebrüder Thonet Vienna GmbH, PIKKA-RAKETA architects,
Sellaton Design Bútoripari Kft., TON a.s.

BENTWOOD FURNITURE

***A 184-YEAR-OLD EUROPEAN
STORY
BASED ON THE COLLECTION
OF INTERIOR DESIGNER
LÁSZLÓ E. SZABÓ***

Experts: Péter Rostás, Tamás Szemerey
Thanks for the loaned objects:
Fameg Sp. z o. o., Gebrüder Thonet Vienna GmbH, PIKKA-RAKETA architects,
Sellaton Design Bútoripari Kft., TON a.s., VŠVU.

FAMEG

PIKKA

RAKETA

sellaton

Ton

WIENER
•GTV•
DESIGN

WIENSKÁ ŠKOLA VÝTVARNOSTI
UMENÍ V BRATISLAVĚ
KONCEPCE UMĚNÍ
AND DESIGN IN BRATISLAVA

Kass Eszter és E. Szabó László sukorói műtereme / Studio in Sukoró

1841–2025

A Thonet és öröksége

Hogyan befolyásolta a design történetét egy 184 évvel ezelőtti újítás?

A hajlítottfa-bútor történetét áttekintő kamarakiállítás E. Szabó László belsőépítész közel százötven darabos sukorói gyűjteményére épül. Emellett a Kiscelli Múzeum bútorgyűjteményének műtárgyai és jeles kortárs designerek által tervezett, ma is működő, jelentős hajlítottfa-bútor gyárakban készült sorozatgyártott és egyedi, kísérleti darabok láthatók.

A válogatás – a teljesség igénye nélkül – áttekintést nyújt a hajlítottfa-bútor történetéről Michael Thonet 1841-ben bejegyzett szabadalmától, az 1842-ben megkapott, majd többször megújított osztrák privilégiumon át, az egész közép-európai ipartörténetet meghatározó sorozatgyártás jelentős állomásain és a technológia világméretű hatásán keresztül a legjelentősebb versenytársak tevékenységéig. A kiállítás az egykori Habsburg Monarchiában létrehozott és sok esetben még ma is meglévő gyárak darabjait budapesti kultúr- és ipartörténeti vonatkozásokra kitérve mutatja be.

E. Szabó László gyűjteményének egy részét az 1990-es évek végén alapított W-Deco Kft. bemutatótermében kapható bútorok adják, amely a Thonet Vienna és a Wittmann márkák egyedülálló kínálatát elsőként mutatta be Magyarországon. Kizárólag ebben a 2008-ig működtetett showroomban voltak elérhetők ezek a világhírű designklasszikusok.

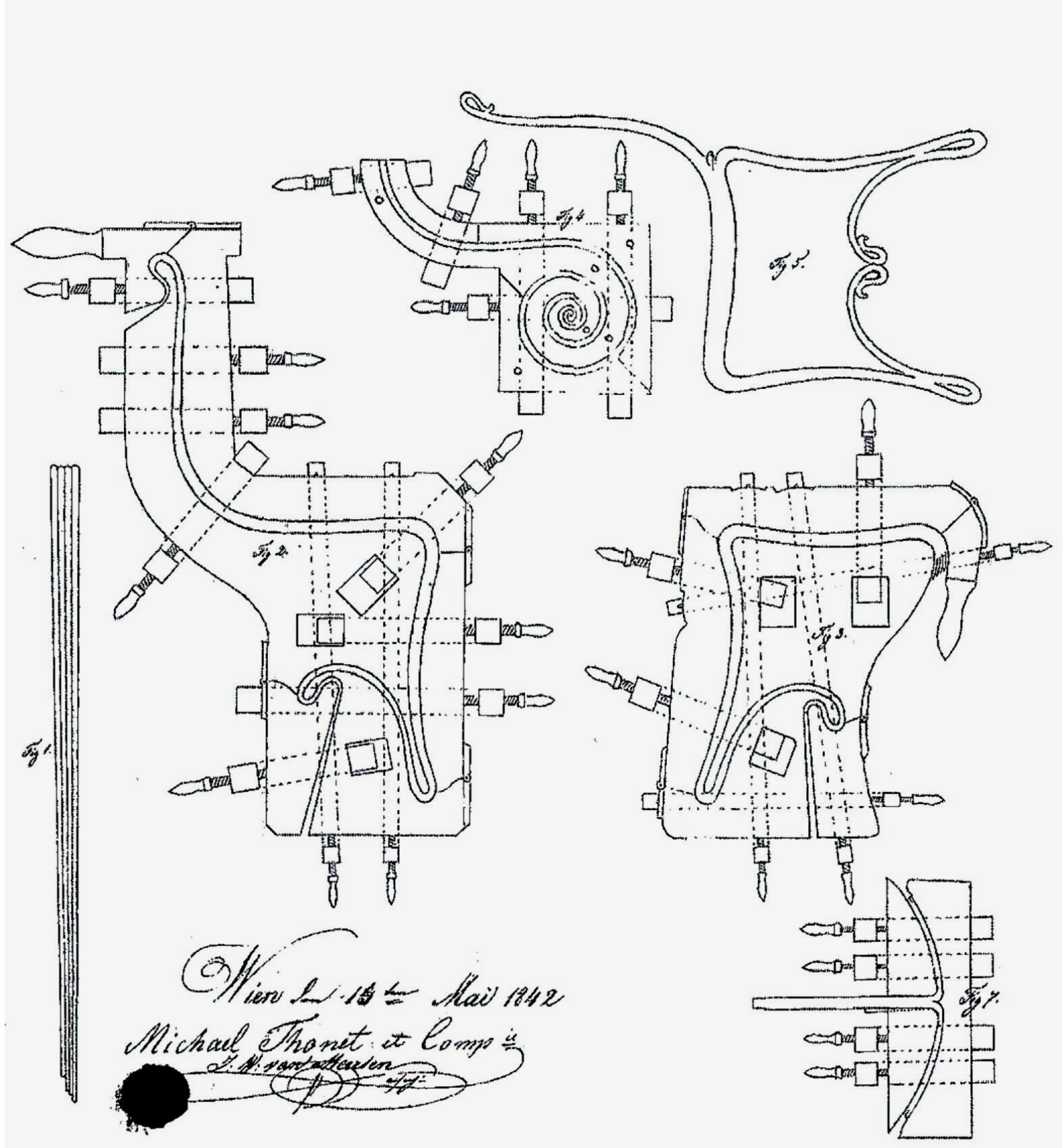
A történeti darabokból álló hajlítottfa-bútorgyűjtemény E. Szabó László és Kass Eszter sukorói műtermében talált otthonra, amely az iparművészet, a festészet, a textil-művészet és a grafikai műfajok gyűjteményi kezelését, a belsőépítészeti európai hagyományainak megőrzését szolgálja. A bútorművesség 19–20. századi fejlődését a gyűjtemény tárgyi és képi anyagai együtt mutatják be és teszik kutathatóvá. A válogatást kiegészítik az 1990-es években, az akkor még a Thonet család tulajdonában lévő gyárban készült, ma már szintén klasszikusként számon tartott, főként posztmodern stílusú darabok.

Thonet and its legacy

How did an innovation 184 years ago influence the history of design?

This chamber exhibition reviewing the history of bentwood furniture is based on interior designer László E. Szabó's near 150-piece collection in Sukoró. In addition, the exhibition features pieces from the Kiscelli Museum's furniture collection, as well as mass-produced and unique experimental pieces designed by renowned contemporary designers and manufactured in major bentwood furniture factories that are still in operation today. Without claiming to be exhaustive, the selection provides an overview of the history of bentwood furniture: from Michael Thonet's patent registered in 1841, through the Austrian privilege granted in 1842 and its subsequent renewals, through the significant milestones in mass production that shaped the entire history of industry in Central Europe and the global impact of the technology, to the activities of the most significant competitors. The exhibition presents pieces from factories established in the former Habsburg Monarchy, many of which still exist today, with reference to cultural and industrial history in Budapest.

Part of László E. Szabó's collection consists of furniture available in the showroom of W-Deco Kft., established in the late 1990s, which was the first to present the unique range of the Thonet Vienna and Wittmann brands in Hungary. These world-famous design classics were only available in this showroom, which operated until 2008. The collection of bentwood furniture, consisting of historical pieces, found a home in the Sukoró studio of László E. Szabó and Eszter Kass, which serves to preserve the European traditions of interior design and to manage collections of applied arts, painting, textile art, and graphic arts. The collection's objects and images together showcase the development of furniture design in the 19th and 20th centuries and make it accessible for research. The selection is complemented by pieces mainly in the postmodern style, which were made in the 1990s at the factory which was still owned by the Thonet family at the time, and which are now also considered classics.

1841

Boppard-szék

Rétegelt, ragasztott, hajlított fából

Boppard chair

Made of laminated glued bentwood

Michael Thonet (1796–1871) 1819-től vitte önállóan az apja által alapított asztalosüzemet. 1830 körül kezdett a már korábban is ismert rétegelt lemez technikával kísérletezni. A fa szálirányában vágott furnércsíkokat enyvben főzte, majd hajlítóformába préselte, így állított elő egész székelemeket. Ezután viszont oldalról falemezzel borította be a hajlított furnérkötegeket, így leplezte a készítéstechnikát. Ezáltal sokkal kevesebb faanyag felhasználásával tudott könnyebb, ugyanakkor strapabíró székeket előállítani. 1841 júliusában 15 évre szabadalmat kapott erre az eljárásra. Ugyanebben az évben a Habsburg Birodalom államminisztere, Klemens Wenzel von Metternich a koblenzi iparműkiállításon találkozott Thonet eljárásának bemutatójával, az asztalos meghívta a kastélyába, és azt a tanácsot adta, hogy települjön át Bécsbe. „Boppardban mindig szegény ember marad, menjen Bécsbe, ott beajánlom az udvarba”. Michael Thonet 1842. július 16-án az Udvari Kamarától privilégiumot kapott, hogy „bármilyen fajtát, még a legridegebbet is, vegyi-mechanikai úton tetszőleges formára és görbületre hajlítsa”. Az időközben csődbe ment boppardi üzem helyett kezdetben nem tudott önálló műhelyt nyitni Bécsben, ezért Clemens List, majd Carl Leistler asztalosüzemében gyártott olcsó székeket és parkettát a bécsi ízlést átformáló nagy beruházáshoz, Alois Josef Liechtenstein herceg városi palotájának berendezéséhez.

From 1819 onwards, Michael Thonet (1796–1871) ran the carpentry opened by his father independently. Around 1830, he began experimenting with the plywood technique, which had already been known. He cooked veneer strips cut in the direction of the wood grain in glue, pressed them into a bending mold, and thus produced entire chair elements. But then he covered the bent veneer bundles with wooden panels on the sides, thus concealing the production technique. In this way, he was able to produce lighter, but equally durable chairs using much less wood.

In July 1841, he received a patent for this process for 15 years. In the same year, the Minister of State of the Habsburg Empire, Klemens Wenzel von Metternich, saw a demonstration of Thonet's process at the Koblenz Industrial Exhibition, invited the carpenter to his castle, and advised him to move to Vienna. “In Boppard you will always remain poor; go to Vienna, I will recommend you to the Court there,” he told him. On 16 July 1842, Michael Thonet received privilege from the Court Chamber to “bend any type of wood, even the most rigid, into any shape and curvature by chemical-mechanical means.” Meanwhile, the Boppard factory had gone bankrupt, but initially he was unable to open an independent workshop in Vienna. Therefore, he manufactured cheap chairs and parquet in the carpentry workshop of Clemens List and then Carl Leistler for the furnishing of the city palace of Prince Alois Josef of Liechtenstein, the major investment that would transform Viennese taste.

1847
Liechtenstein-szék
Ragasztott, laminált és hajlított, politúrozott fa, piros, virágmintás selyemdamaszt kárpitozással

1847
Liechtenstein chair
Glued, laminated and bent wood, French polished, cover: red silk damask with floral pattern

1850 No. 1
A széket valószínűleg Schwarzenberg gróf rendelte bécsi palotájába. A Schwarzenberg-szék a Liechtenstein-szék egyszerűsített változata

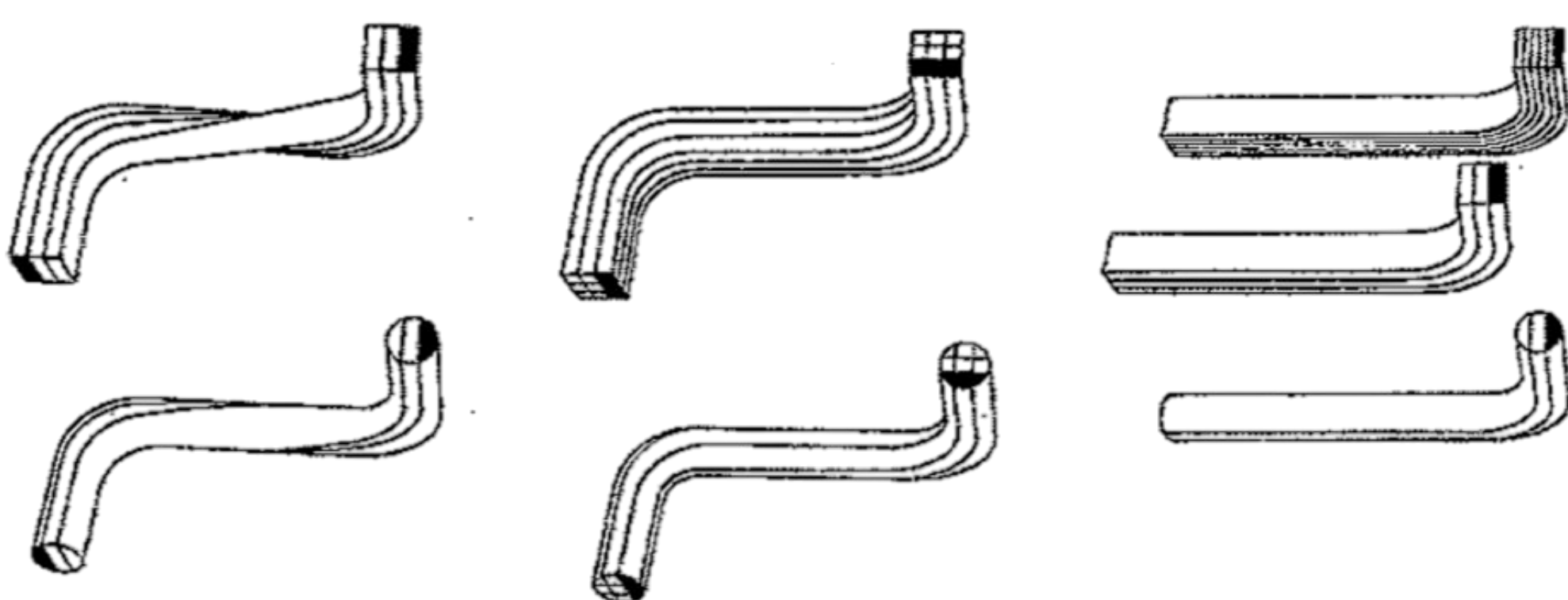
1850 No. 1
The chair was probably ordered by Count Schwarzenberg for his Vienna palace. The Schwarzenberg chair is a simplified version of the Liechtenstein chair

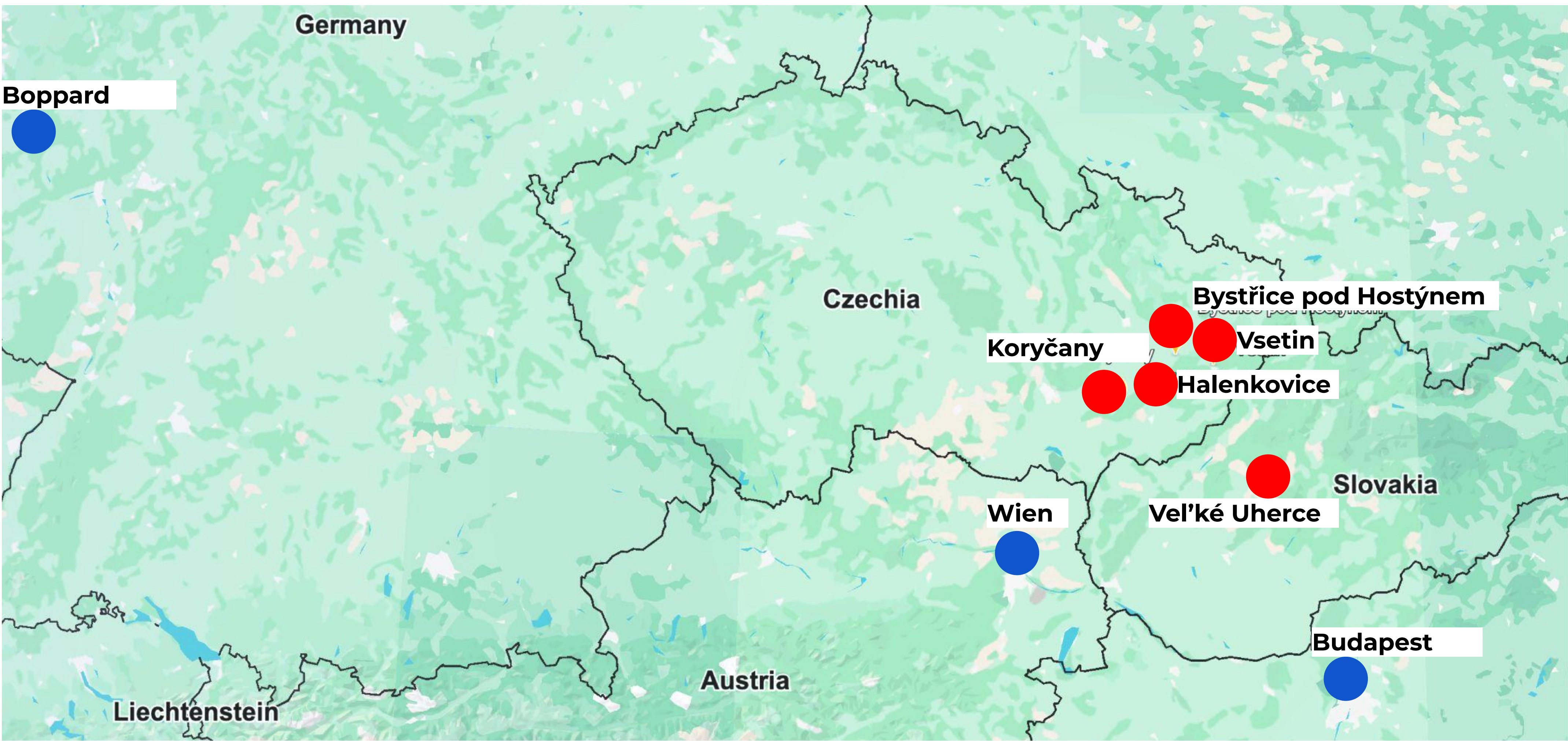
Bécs, Daum kávéház, 1829–1877
Café Daum, Vienna, 1829–1877

A még a biedermeier formavilágát tükröző boppardi székek furnércsíkokból összeállított rétegelt lemezekből készültek. Az enyven főzött furnérkötegeket ezeknél a modelleknél még csak síkban hajlították különféle fa-, majd vas-, később acélsablonok segítségével. A Liechtenstein-palotába, majd a bécsi Daum kávéházba készített, kortárs neorokokó stílusú székek esetében már nem furnér-, hanem fapálca kötegeket használtak, ezáltal térben is meg tudták hajlítani az anyagot. Ezt a technikát fejlesztették tovább a teljesen tömör, esztergált rúdelemek hajlításáig. A bal oldali szék 1857 körül készült, a középső az első hajlított tömör fából készült darabok közé tartozik, de még nincsen rajta a lábakat rögzítő gyűrű. A jobb oldalon látható modell 1865 utáni. (A. von Vegesack gyűjteménye)

No. 4 1855

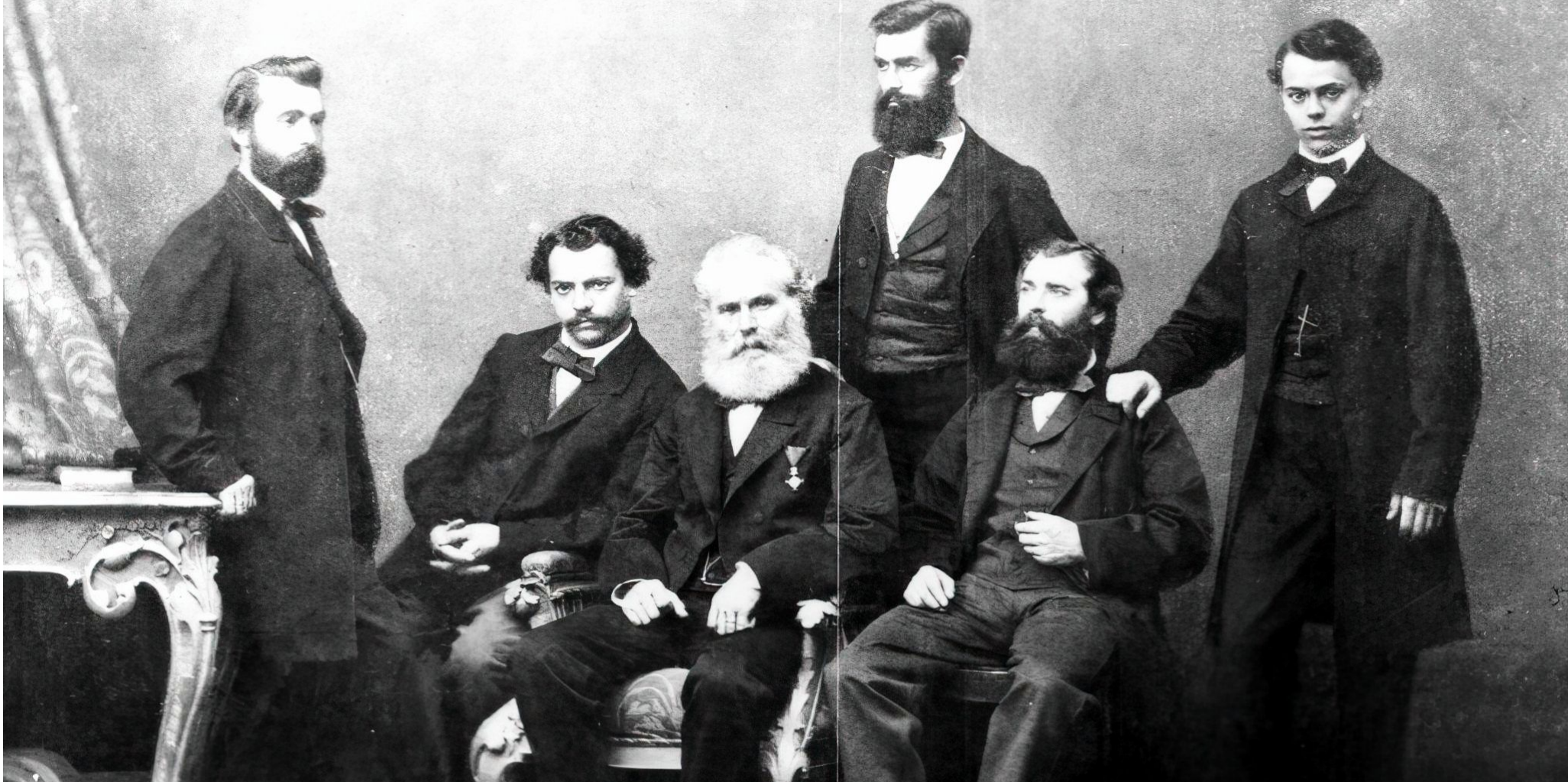
The Boppard chairs, still reflecting the Biedermeier style, were made of plywood assembled from veneer strips. For these models, the veneer bundles cooked in glue were only bent in a plane using various wooden, then iron, and later steel templates. For the contemporary neo-rococo chairs made for the Liechtenstein Palace and later for the Café Daum in Vienna, bundles of wooden rods were used instead of veneer, which allowed the material to be bent in three dimensions. This technique was further developed and eventually made it possible to bend completely solid, turned rod elements. The chair on the left was made around 1857, the chair in the middle is one of the first pieces of bent solid wood furniture, still lacking the rings that secure the legs. The model on the right was made after 1865. (A. von Vegesack's collection)

Gyárak 1857–1871 között
Factories between 1857–1871

Koritschan (Koryčany) – az első Thonet-gyár, 1857
Koryčany – the first Thonet factory, 1857

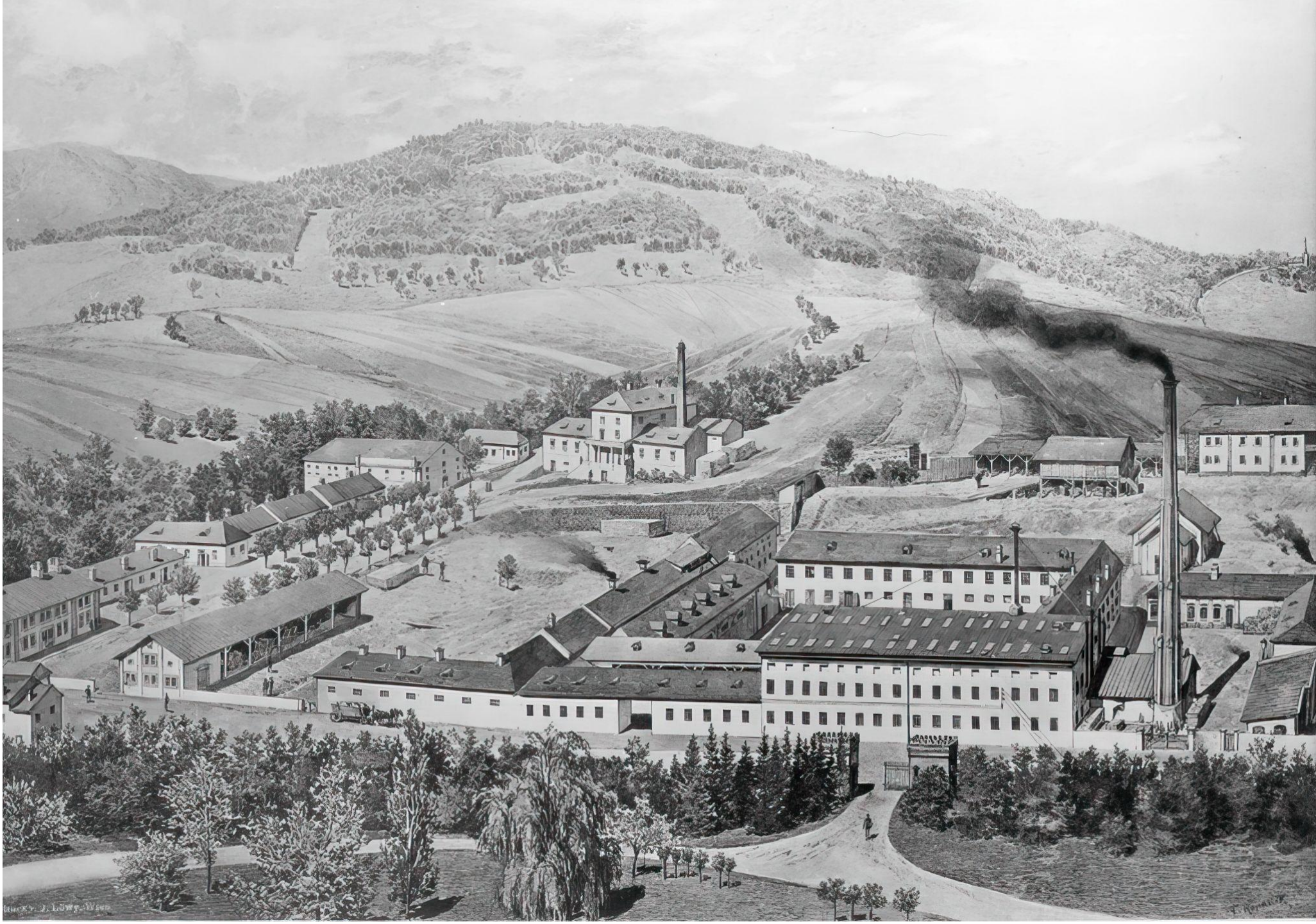

Michael Thonet és fiai
Michael Thonet and his sons

1856

A nagyipari bútorgyártás 1856–1871 között *Industrial furniture manufacturing 1856–1871*

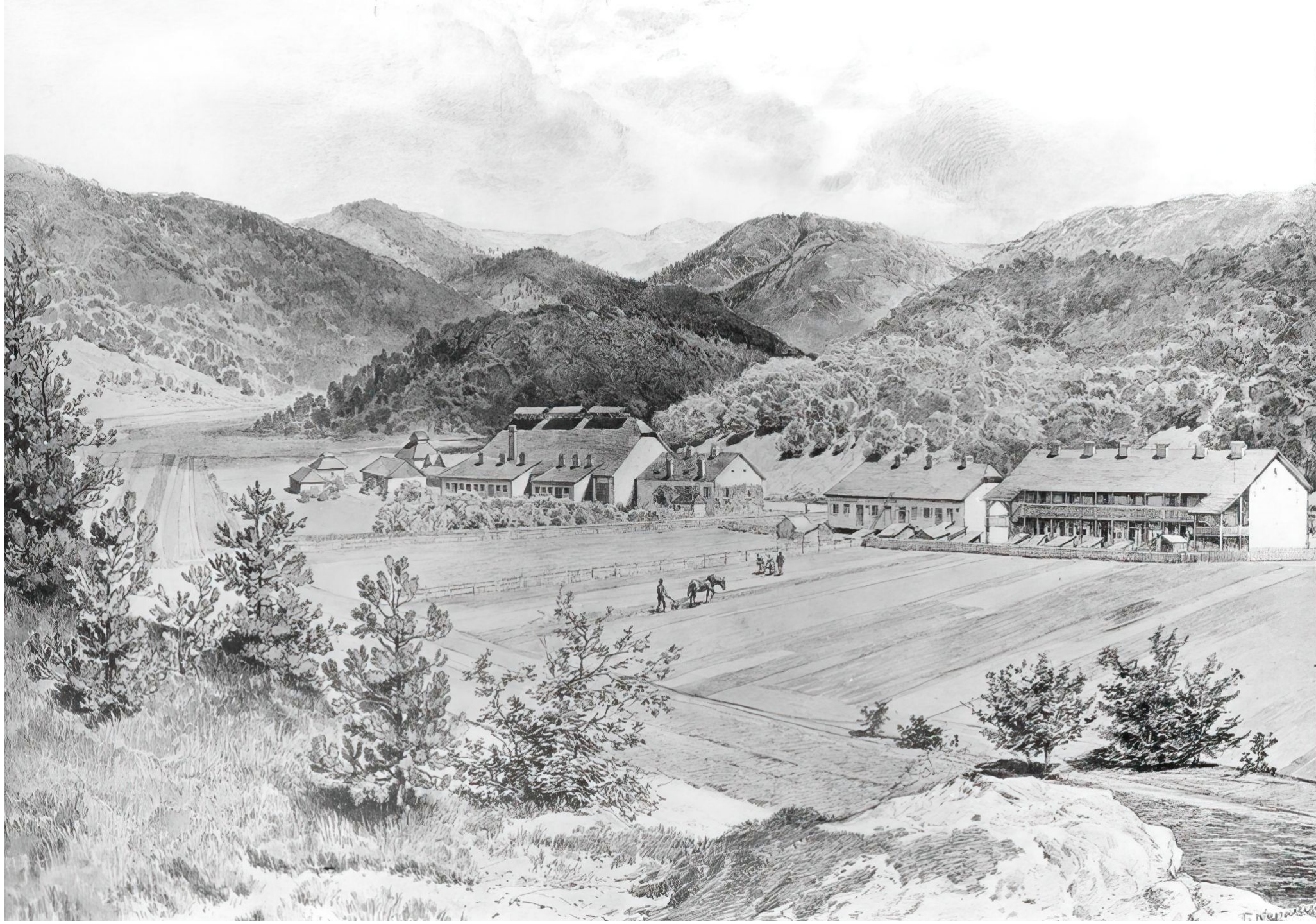

Nagyugróc, 1865
Vel'ké Uherce, 1865

Michael Thonet Bécsben 1849-ben alapított önálló üzemet. Öt fia 1852 júliusában az egész birodalomra érvényes privilégiumot nyert a lényegében még az 1840-es években kifejlesztett eljárásra, amelyben a „fának annak szétvágásával, majd újra összeenyvezésével mindenféle hajlítást és formát ad különböző irányokban”. E privilégiumot 1856 júliusában megújították, de ekkor már a leírás így szólt: „székek, fotelek, kanapék és asztallábak gőzzel vagy forró folyadékkal meghajlított fából való készítésére”, ami annyit jelent, hogy ekkor már tömörfa-hajlítással készültek a gyár bútorai. 1856–1857-ben a cég a morvaországi, bükkfaterületen gazdag és a bécsinél olcsóbb munkakerőt kínáló Koritschanba (Koryčany, Csehország) tette át központi gyártelepét, Bécsben csak a kész bútoralkatrészeket szerelték össze és értékesítették a darabokat.

A tömeggyártással készült Thonet-modelleket bemutatták többek közt az 1862-es londoni világkiállításon, ahol a bútorok könnyűsége, tartósága és olcsósága mellett azok praktikus és kecses formáját méltatta a kritika.

1869-ben lejárt a gőzzel való tömörfa-hajlítás privilégiuma, és azonnal komoly versenytársak jelentek meg, melyek közül különösen a szintén morva területen tevékenykedő Jacob & Josef Kohn említendő, hiszen ez a cég lett a Thonet legfőbb vetélytársa az első világháborúig.

Michael Thonet opened an independent factory in Vienna in 1849. In July 1852, his five sons obtained a privilege valid throughout the empire for the process developed in the 1840s, in which "by cutting the wood and then gluing it back together, it can be bent and shaped in various directions." This privilege was renewed in July 1856, but by then the description read: "for the manufacture of chairs, armchairs, sofas and table legs from wood bent using steam or hot liquid", meaning that the factory's furniture was now made from solid bentwood. In 1856–1857, the company moved its central production plant to Koryčany (present-day Czech Republic), where beech forests were abundant and labour was cheaper than in Vienna. Only the finished furniture parts were assembled and sold in Vienna.

The mass-produced Thonet models were presented at the 1862 World's Fair in London, where critics praised lightness, durability, and affordability, as well as the practical yet elegant design.

In 1869, the privilege of bending solid wood using steam expired and serious competitors immediately appeared, among which Jacob & Josef Kohn, also operating in Moravia, was particularly noteworthy, as this company became Thonet's main rival until the First World War.

A No. 14 korai változata. 1859 az első szék gyártási éve

Early version of No. 14, the first chair was manufactured in 1859

A No. 14 szék evolúciója

Evolution of chair No. 14

No. 14 1859

No. 14: Az „évszázad széke”

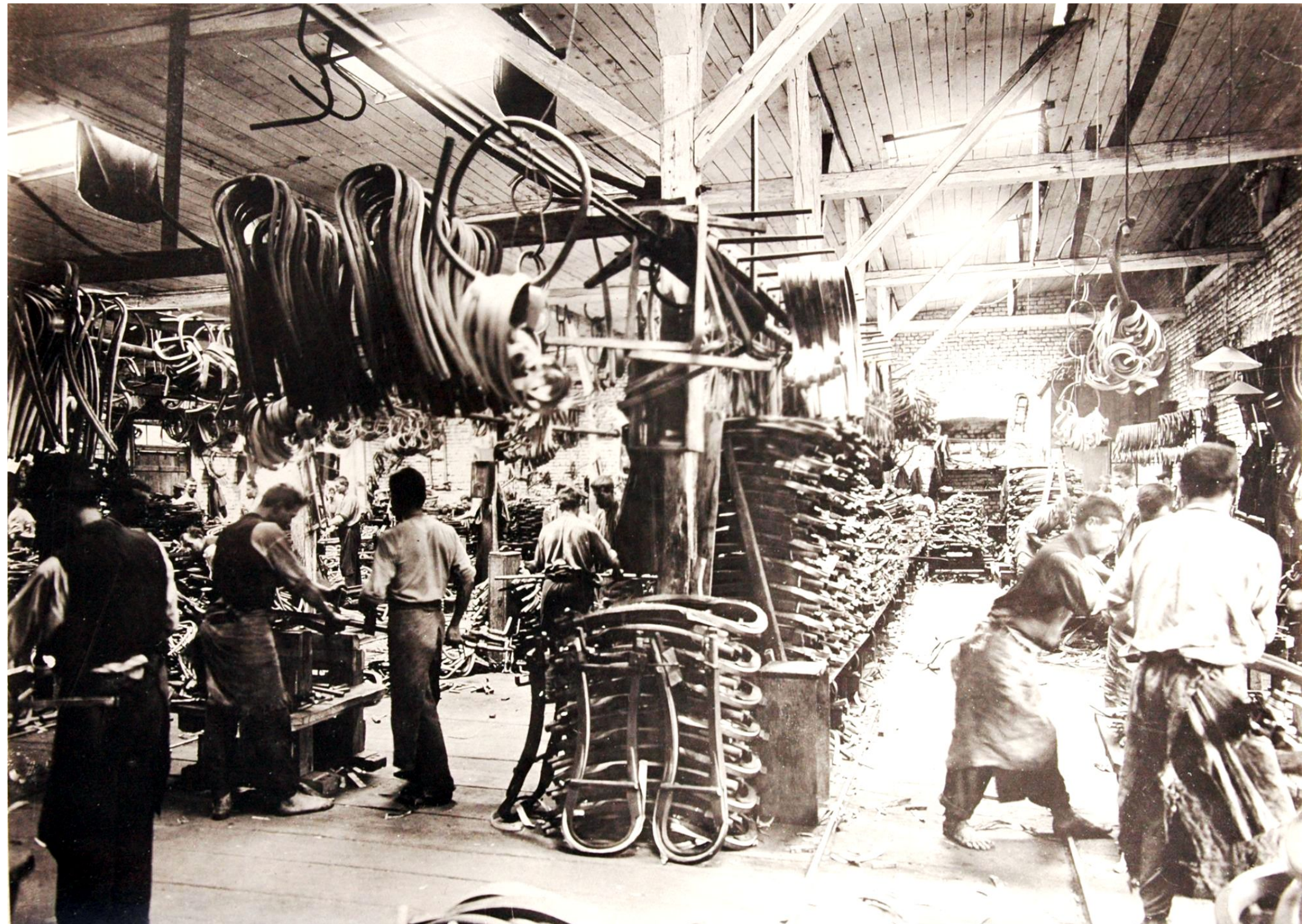
Három évvel megnyitása után a koritschani gyár már nem volt képes kielégíteni a megnövekedett igényeket, bár az itt alkalmazott 300 munkás napi 200 bútordarabot állított elő. Annyira megnőtt a bútorok iránti kereslet, hogy már a környék faanyaga sem volt elegendő. Emiatt a koritschani gyártól 50 km-re, Bistritzben (Bistřice pod Hostýnem, Csehország) egy újabb gyár épült. Egy év múlva, 1860-ban a két gyár kapacitása már elérte az évi 50 000 darabot. A termékek nagy részét a No. 14-es székek tették ki. Idővel a morvaországi gyárakban alkalmazott munkások száma elérte a 800-at, a termelés pedig az évi 70 000 darabot. 1865-re az éves termelés 150 000 darabra nőtt.

A 14-es modell a 19. század elejének legjelentősebb bécsi bútorgyára, a Danhauser cég által gyártott egyik biedermeier modell formáját „fordította le” a hajlított rúd nyelvére: a háttámla két egymásba hajló ívből áll, melyek közül a külső lefut, és egyúttal a bútor hátsó lábait adja. Az 1850-es évek közepétől fejlesztett modell 1859-re – a négy lábat az ülés alatt összekötő karikával, és a lábak felső lezárását jelentő, fejezetszerű, esztergált gyűrűk elhagyásával – érte el máig népszerű, időtlen formáját.

No. 14: “The Chair of the Century”

Three years after opening, the Koryčany factory was no longer able to meet the increased demand, even though its 300 workers produced 200 pieces of furniture a day. The demand for furniture grew so much that even the wood in the surrounding area was no longer sufficient. So, another factory was built in Bistritz (Bystrice pod Hostýnem, Czech Republic), 50 km from the Koryčany factory. After one year, in 1860, the capacity of the two factories reached 50,000 pieces per year. Most of the products were No. 14 chairs. Over time, the number of workers employed in the Moravian factories reached 800, and production reached 70,000 pieces per year. By 1865, annual production had increased to 150,000 pieces.

The No. 14 model “translated” one of the most significant Biedermeier models produced by Danhauser, the most important Viennese furniture factory of the early 19th century, into the language of bentwood: the backrest consists of two arches that curve into each other, the outer one running down and forming the rear legs of the chair. Developed from the mid-1850s, the model reached its timeless ever-popular form in 1859, with a ring connecting the four legs under the seat and the omission of the cap-like, turned rings at the top of the legs.

Magyarország vasúthálózata 1899-ben
Hungary's railway network in 1899

A bútorhasználat emancipációja

A Thonet üzleti sikerének alapja nemcsak az innovatív, olcsó, nyersanyag-takarékos gyáripari technológia volt, hanem a gazdaságos szállítás is. A szárazon, pusztán csavarozással összeszerelhető székelemeket nagyon kis helyre összecsomagolva lehetett szállítani, és a Habsburg Birodalom éppen ezekben az években rohamtempóban kiépülő vasúti hálózatán gyorsan el lehetett juttatni a legkisebb falvakba is. A kis települések kevésbé tehetőس vásárlói immár nem csupán a nagyvárosok nagy vásárain tudtak céhes mesterek teljesen összeszerelt, sérülékeny bútoraihoz jutni. A hajlítottha-bútorok emancipálták a falusi bútorhasználatot, a népi bútoroknál olcsóbban, a nagyvárosival azonos berendezéshez lehetett elérhető áron hozzájutni.

The emancipation of furniture use

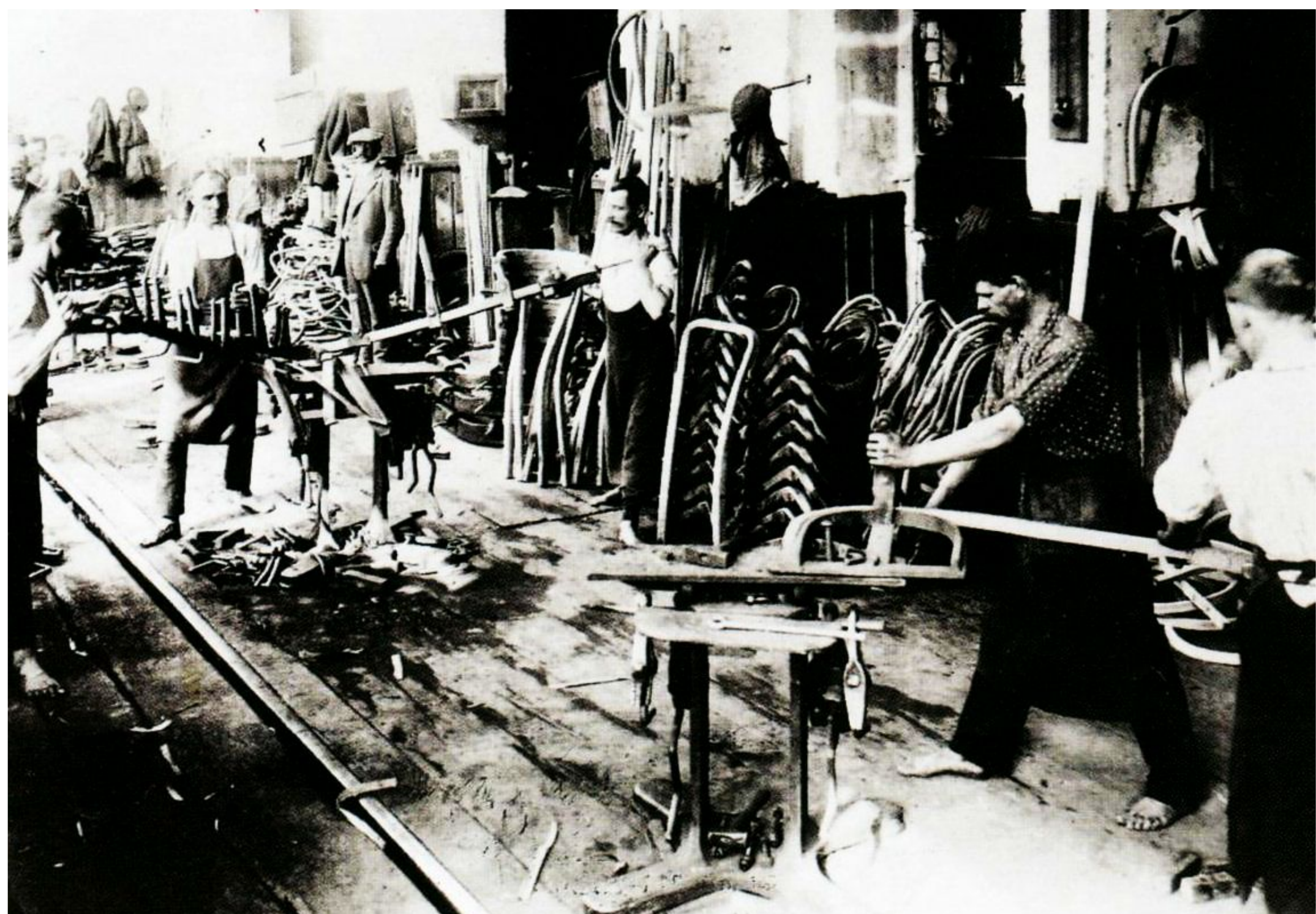
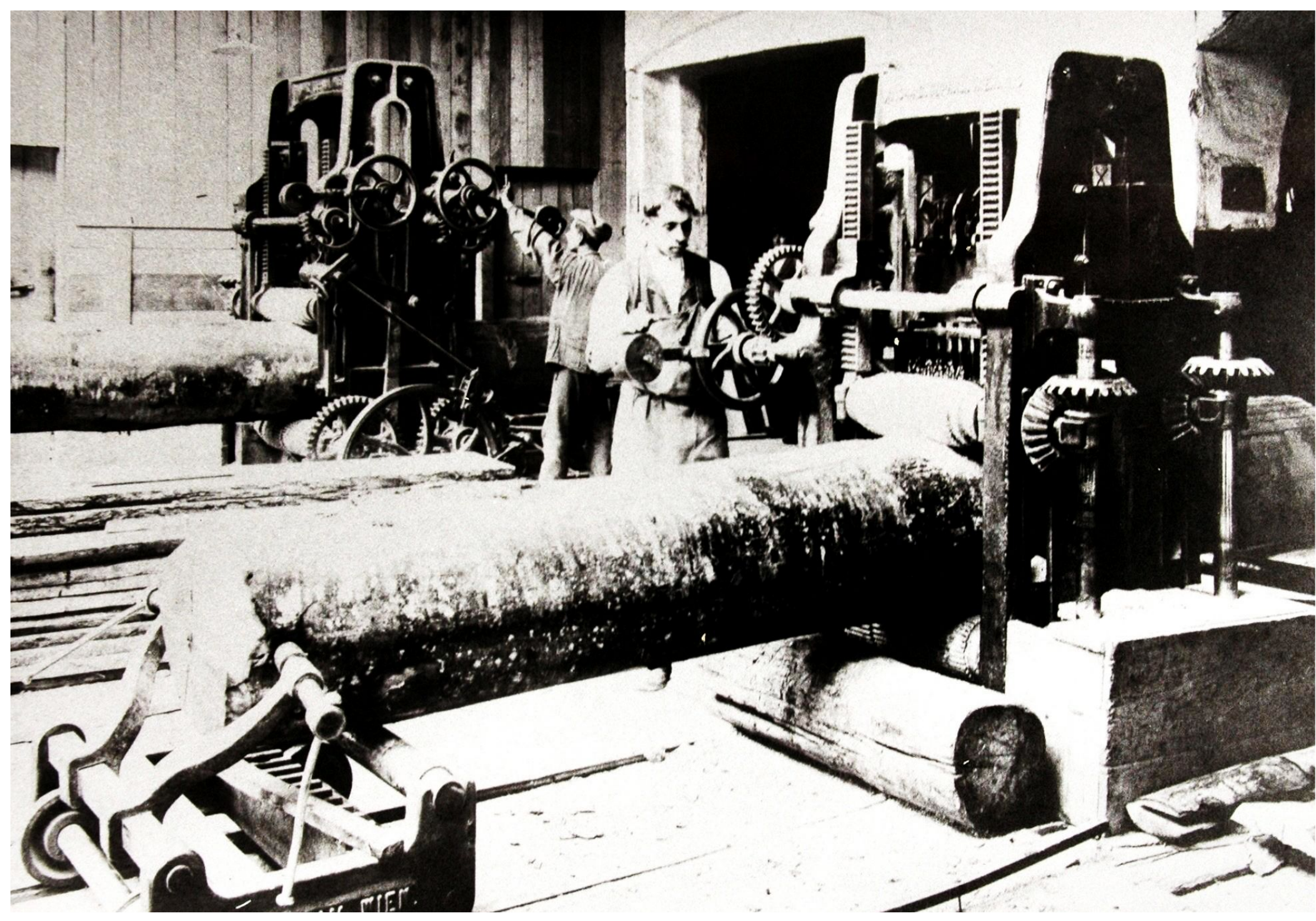
Thonet's business success was based not only on innovative, inexpensive, and raw material-saving industrial technology, but also on economical transport. The dry, screw-assembled chair frames could be packed very compactly for transport and, thanks to the rapidly expanding railway network of the Habsburg Empire, could be delivered quickly even to the smallest villages. Less affluent buyers in small towns and villages were no longer limited to buying fully assembled, fragile furniture made by guild craftsmen at large markets in big cities. Bentwood furniture revolutionised furniture use in rural areas: it was cheaper than traditional folk furniture and offered the same type of big city furnishing at an affordable price.

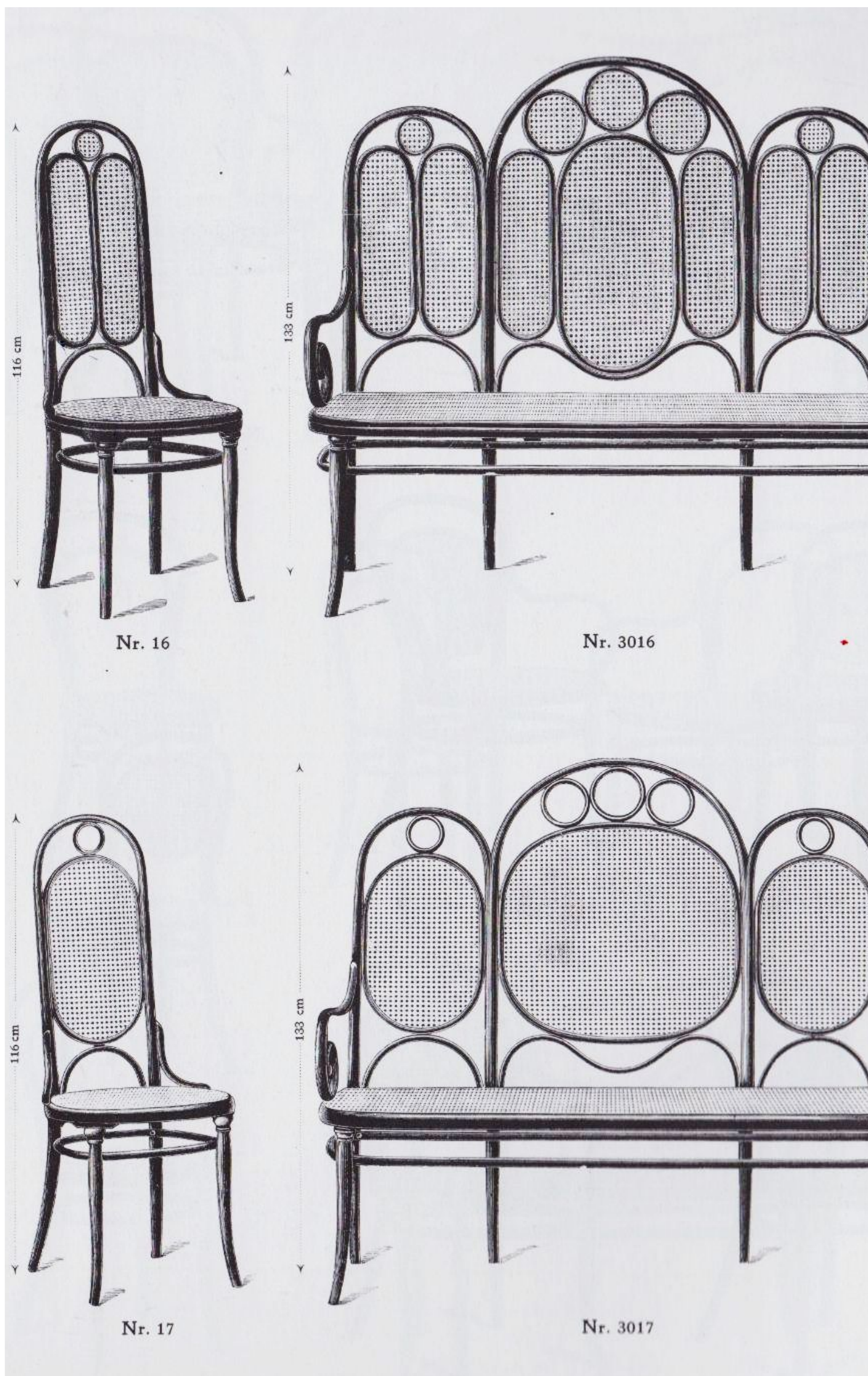
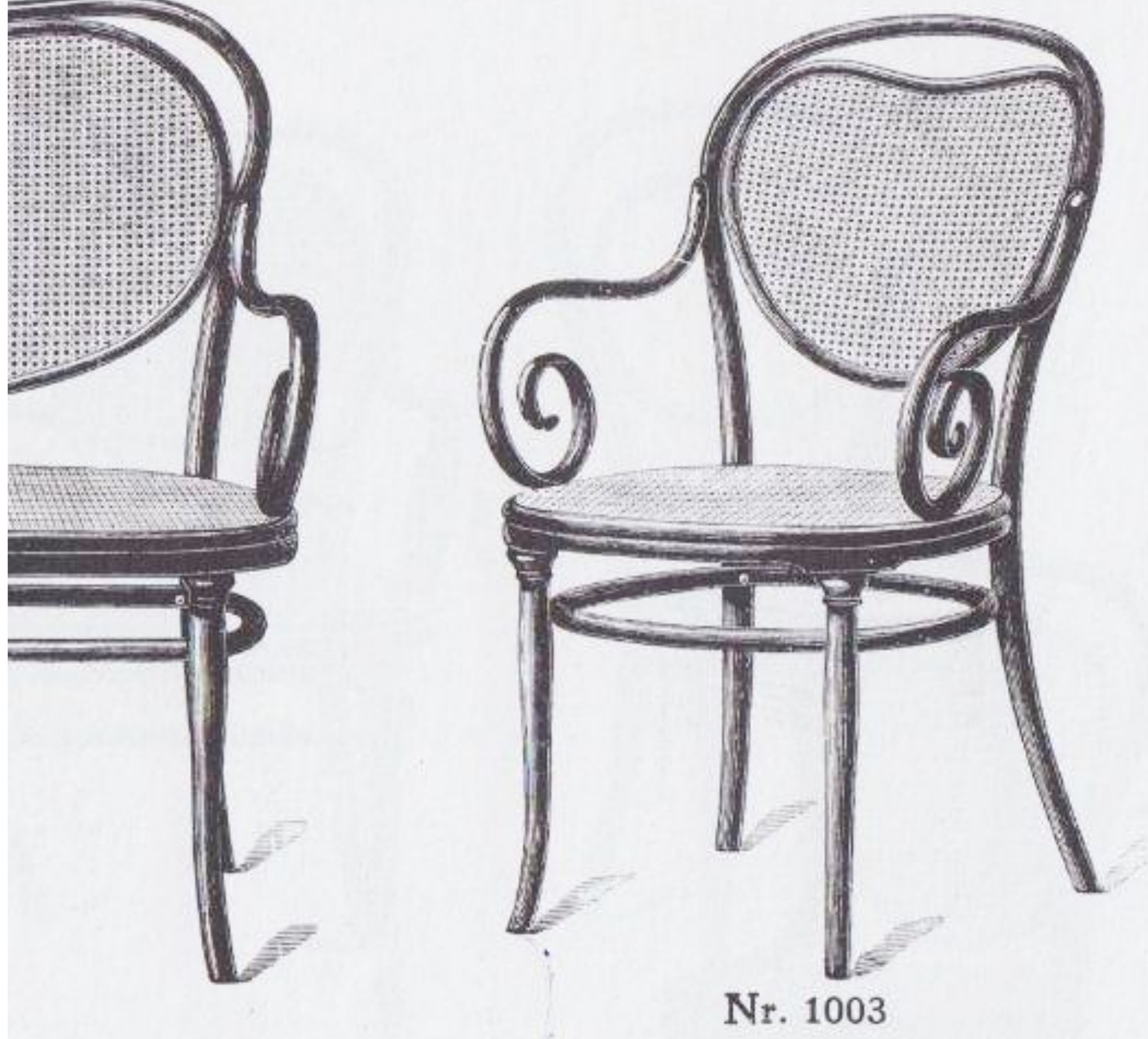
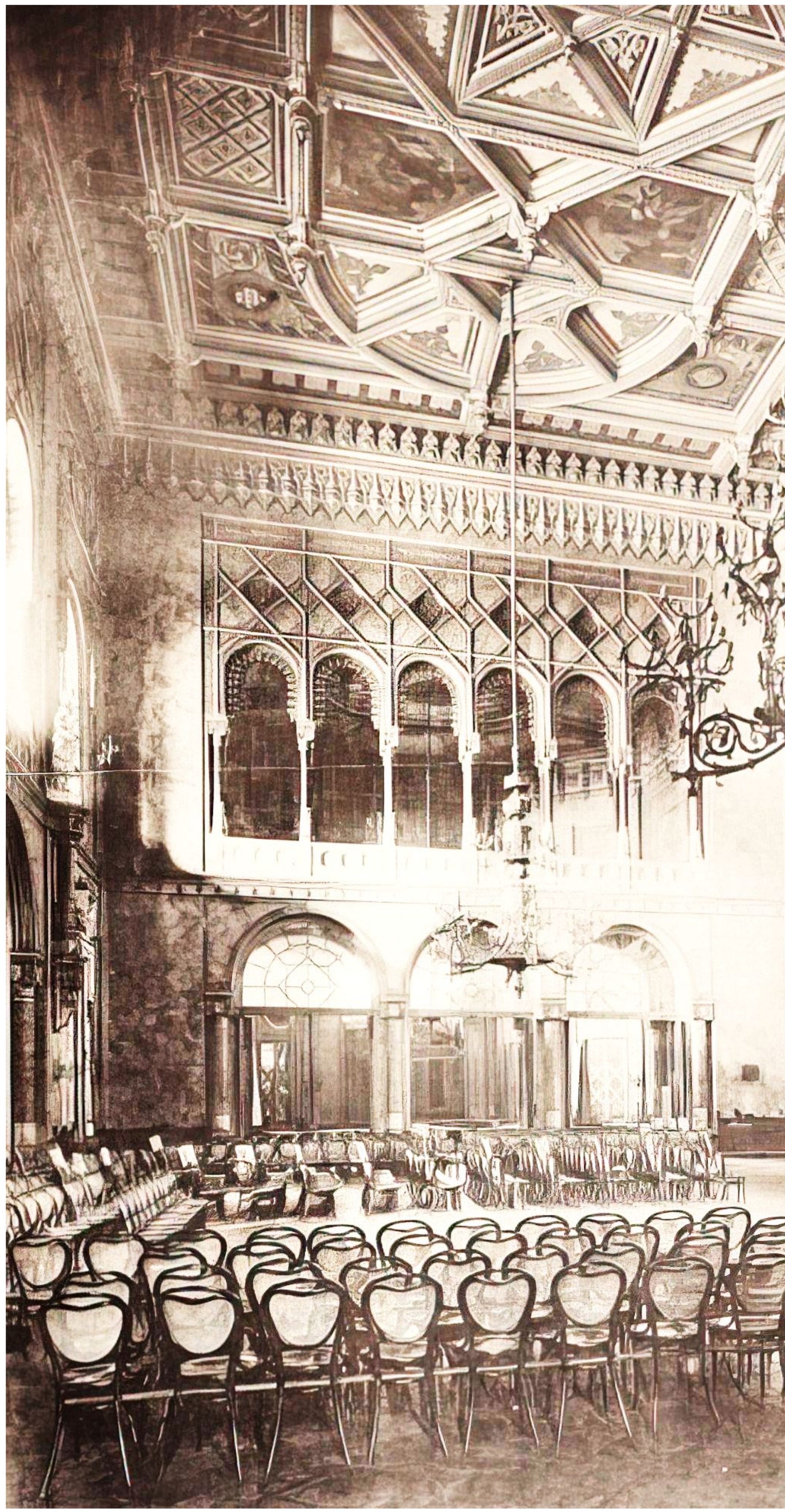
1860–1899

A posta- és vasúthálózatnak köszönhetően a bútorok mindenhová eljutottak

Furniture reached everywhere via the postal and railway network

1864

Pesti Vigadó – A Thonet cég Budapesten

A Thonet céggel a magyar fővárosban először a budai vár újjáépítésénél találkozunk. 1853-ban, a forradalom után újradíszített császári lakosztályba, többek között a trónterembe szállítottak intarziás parkettákat, amelyeknél rétegelt fából hajlított motívumokat alkalmaztak. Az 1850-es években Michael Thonet többször megfordult Pesten, amiből arra lehet következtetni, hogy magán megrendelésekre már ekkor is szállított a városba bútorokat.

A Vigadó volt az első budapesti középület, ahová Thonet-székeket rendeltek 1864-ben. A városi tanács összesen 600 darabot vásárolt a No. 7-es és No. 16-os modellből. Ezeket a székeket 1892-ig használták, amikor nem kevesebb mint 1620 darab támlás és 60 darab karosszéket vásároltak újonnan a Thonet-gyártól – kiélezett árversenyben megküzdve a Kohn céggel. A megrendelés során nagy súllyal esett latba, hogy Thoneték Magyarországon, a felvidéki Nagyugrócon (Vel'ké Uherce, Szlovákia), az egykori Keglevich-kastély parkjában 1865 óta működő gyárukban állították elő a székeket.

Pesti Vigadó - Thonet in Budapest

The Thonet company first appeared in the Hungarian capital in 1853 during the reconstruction of Buda Castle: they delivered inlaid parquet flooring with curved motifs made of laminated wood to the imperial apartments including the throne room, which had been redecorated after the revolution. Michael Thonet visited Pest several times in the 1850s, which suggests that he was already supplying furniture to the city on private orders.

The first public building in Budapest to order Thonet chairs was the Vigadó in 1864. The city council purchased a total of 600 pieces of models No. 7 and No. 16. These chairs were used until 1892, when no fewer than 1,620 chairs with backrests and 60 armchairs were purchased from Thonet in fierce competition with the Kohn company. The deciding factor was that Thonet produced the chairs in their factory in Nagyugróc, Upper Hungary (Vel'ké Uherce, Slovakia), that had been operating since 1865 in the former Keglevich castle.

Sándor-palota, a miniszterelnöki hivatal dolgozószobája
Sándor Palace, bureau in the Prime Minister's office

A Thonet-székek jellegzetessége volt kezdettől fogva, hogy formaviláguk nem kötődött szorosan egyik aktuális stílushoz sem, így nem mentek ki a divatból, és mivel modern használati eszköznek, és nem a társadalmi státusz kifejezőjének tekintették őket, főrangúak és polgári származásúak, konzervatívok és liberálisok egyaránt előnyben részesítették munkaszék gyanánt. A magyar főváros politikai központjaiban például a kiegyezés idején I. Ferenc József király a budai királyi palotabeli dolgozószobájában pontosan ugyanazt a No. 1007 nádazott karosszékmodellt használta, mint Deák Ferenc az angol királynő szállodabeli dolgozószobájában, ugyanakkor e modell nádazás nélküli változatát ott látjuk a magyar miniszterelnökség számára kibérelt várbeli Sándor-palota egyik földszinti dolgozószobájában is.

Ever since the beginning, Thonet chairs were characterised by a design not closely tied to any particular style of the time, so they never went out of fashion. Since they were considered modern utility items rather than symbols of social status, they were used as work chairs by nobles and the bourgeoisie, conservatives and liberals alike. In the political centres of the Hungarian capital, for example, during the Compromise of 1867, King Franz Joseph I used exactly the same No. 1007 cane-backed armchair model in his study in the Royal Palace in Buda as Ferenc Deák did in his study in the hotel where the Queen of England was staying, and a version of this model without the cane back can be seen in the ground floor study of the Sándor Palace in the castle, which was rented for the Hungarian Prime Minister's Office.

Thonet-székek: közös nevező társadalmi rangok és politikai oldalak között.

Thonet chairs: a common denominator between social classes and political sides.

I. Ferenc József király dolgozószobája a budai királyi palotában

Study of king Franz Josef I in the Royal Palace in Buda

Deák Ferenc emlékszobája a parlamenti múzeumban

Ferenc Deák's memorial room in the Parliament Museum

Thonet-bemutatótermek Európa nagyvárosaiban az 1885-ös katalógusból

Thonet showrooms in major European cities from the 1885 catalog

1871

Thonet 1862-ben nyitott üzletet a Dorottya utcában, a Hild József által tervezett, Lyka Anasztáz-féle házban. 1871-ben megépült a Thonet cég saját bérháza a Vigadó téren (tervezte: Szkalnitzky Antal), amely a korabeli Pest egyik legnagyobb üzlet-, iroda- és bérháza volt. 1890-ben újabb, a Thonet nevet öregbítő bérház épült a Váci utcában, melyet Lechner Ödön és Pártos Gyula tervezett. A kortárs amerikai építészetben divatos, vasszerkezetű épület homlokzatát díszes Zsolnay-kerámialapok burkolják.

Thonet opened a store in 1862 at 3 Dorottya Street, in a building designed by József Hild for Anasztáz Lyka. In 1871, the Thonet company built its own apartment building on Vigadó Square (designed by Antal Szkalnitzky), which was one of the largest commercial, office, and apartment buildings in Pest at the time. In 1890, another apartment building bearing the Thonet name was built on Váci Street, designed by Ödön Lechner and Gyula Pártos. The facade of the iron-framed building, which was fashionable in contemporary American architecture, is covered with decorative Zsolnay ceramic tiles.

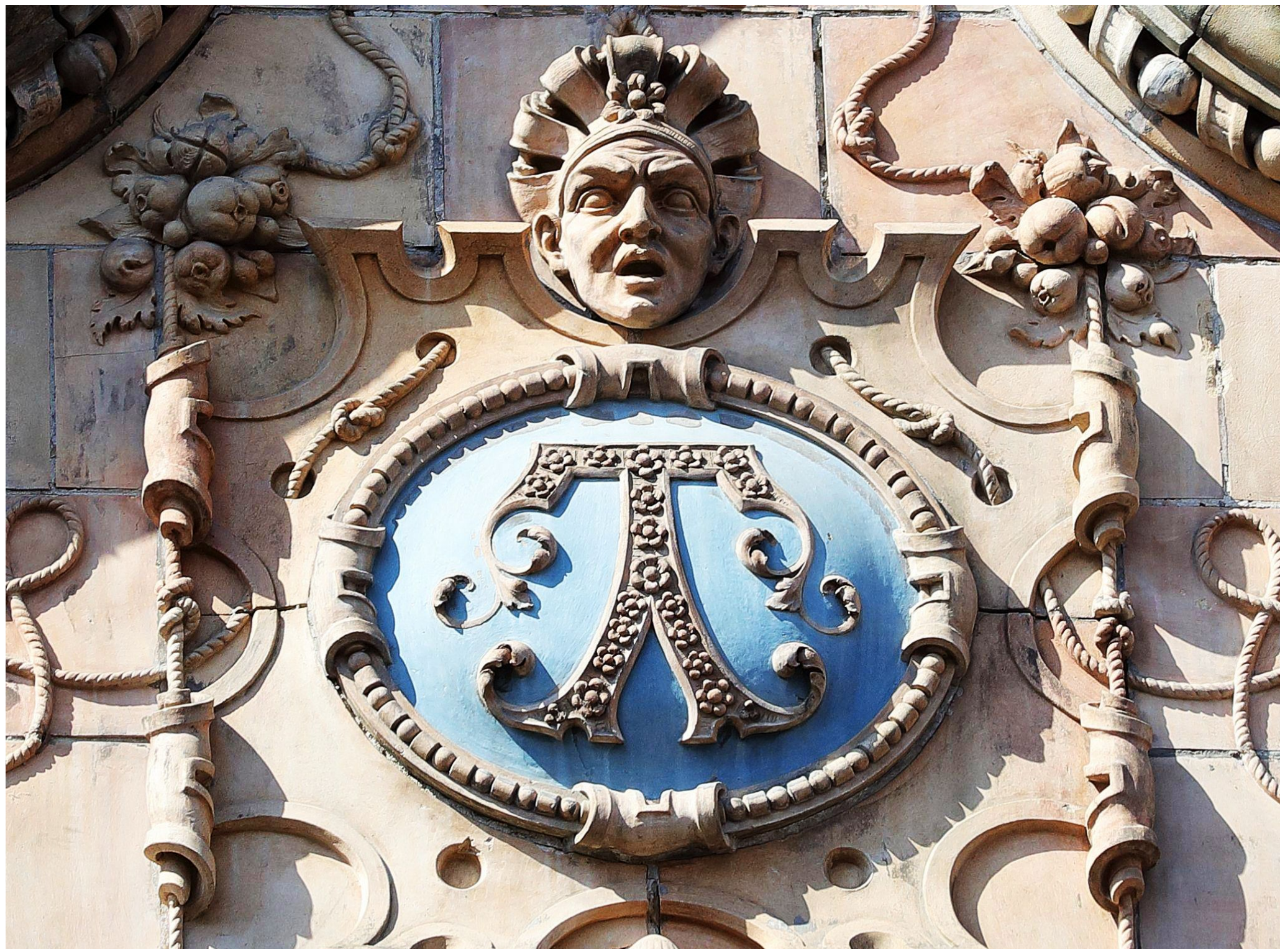
Thonet-ház a Váci utcában 1900 körül

Thonet house on Váci Street ca. 1900

Thonet-képviselő a Vigadónál

Thonet agency at Vigadó

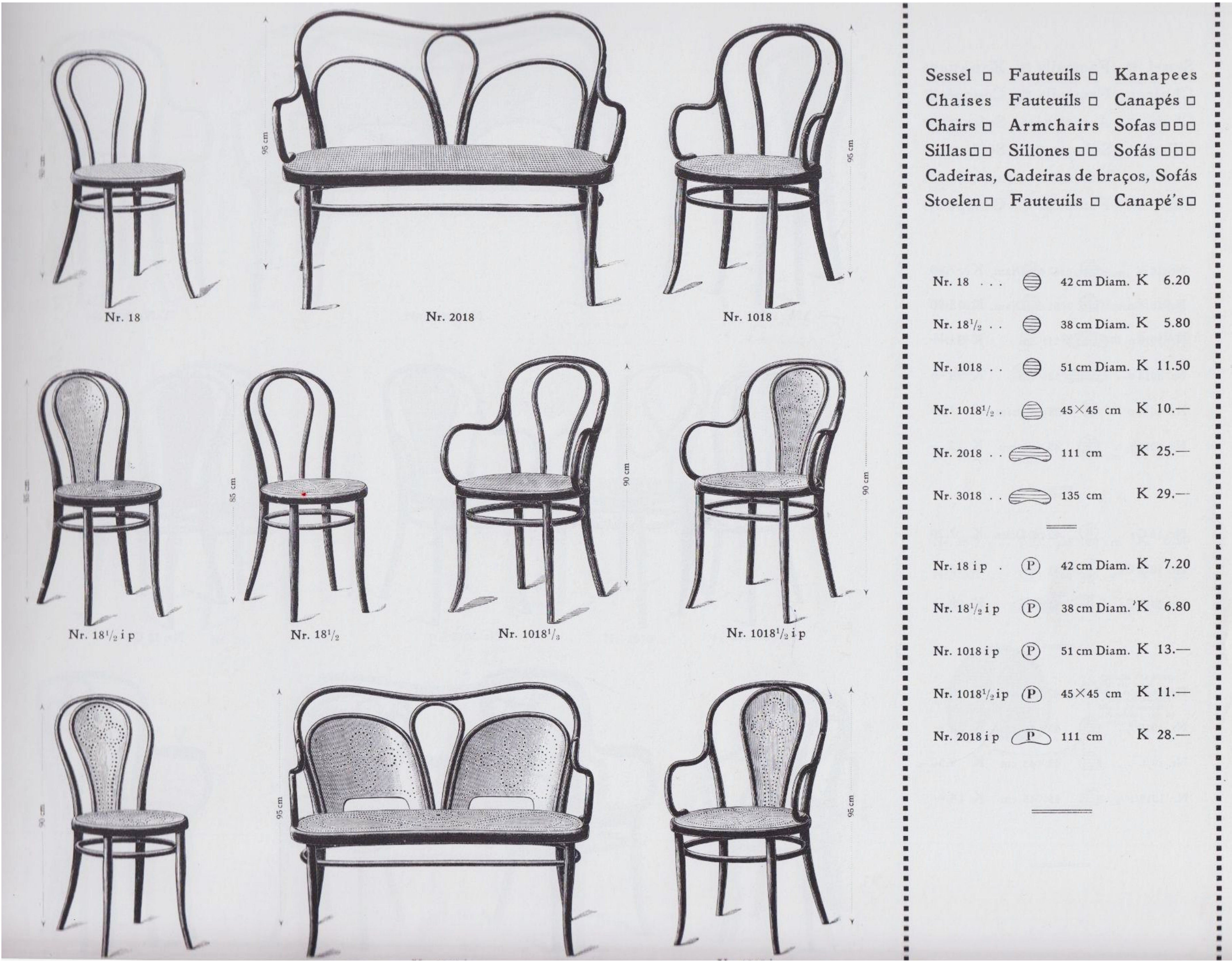

A Váci utcai Thonet-ház homlokzatrészlete 2024

(Fotó: Fáryné Szalatnyay Judit)

The Thonet House on Váci Street 2024

(Photo: Judit Fáryné Szalatnyay)

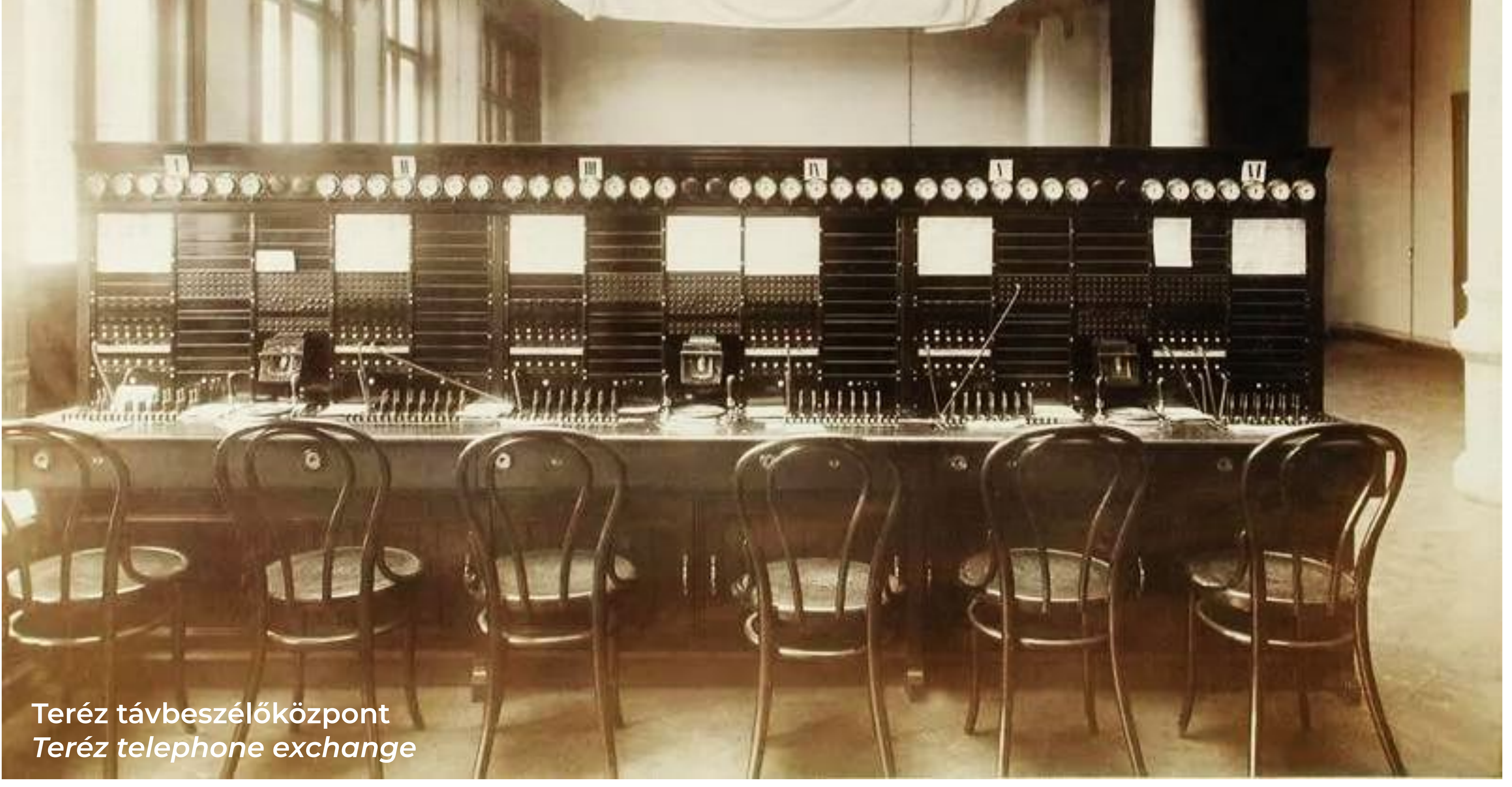

A Fővárosi Könyvtár a központi városháza épületében
Capital City Library in the Central City Hall

Teréz távbeszélőközpont
Teréz telephone exchange

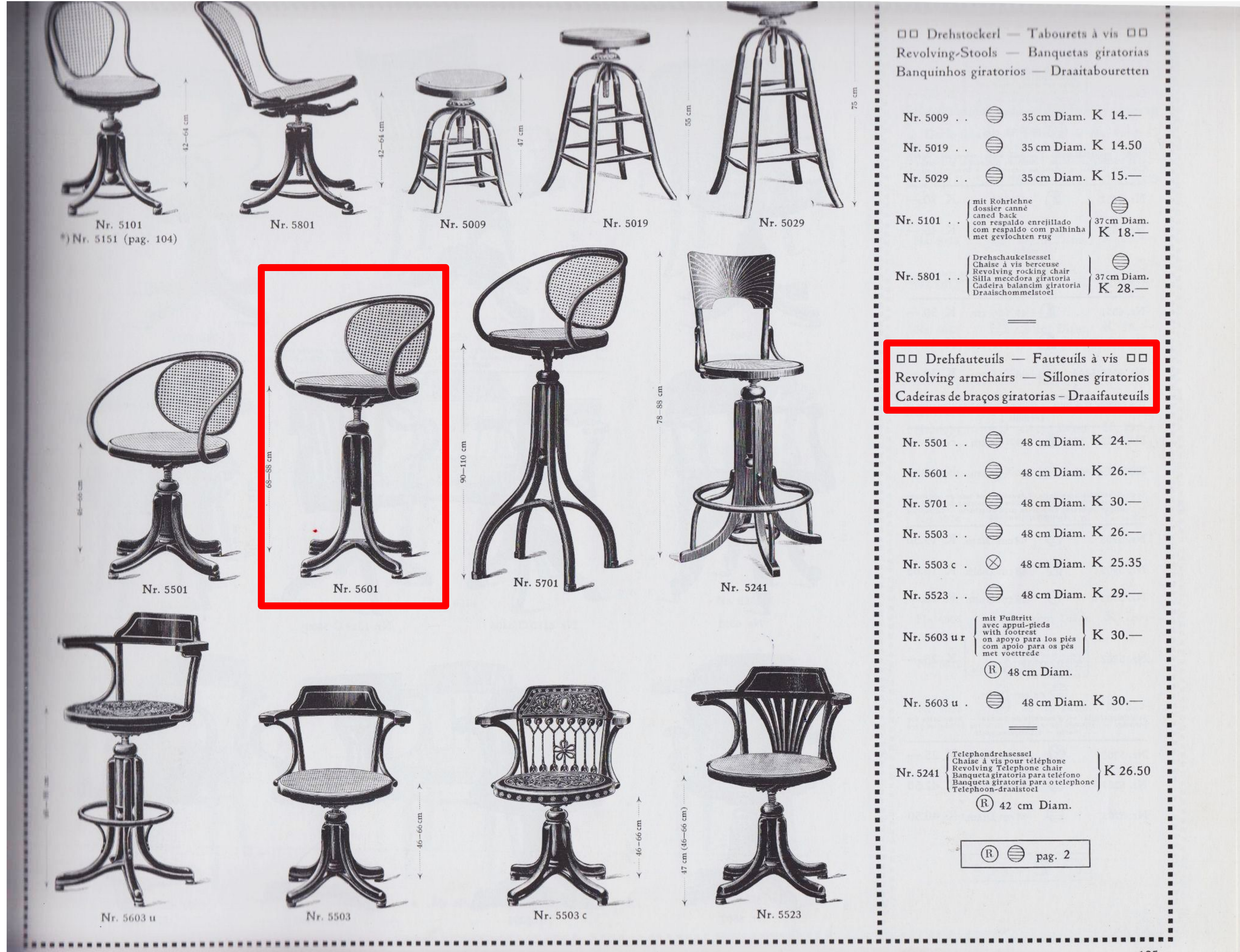
No. 181890

Teréz távbeszélőközpont
Teréz telephone exchange

Mulató Berlinben az 1930-as években – részlet a *Cabaret* című filmből
40 évvel a gyártás megkezdése után a No. 18 még mindig népszerű
Nightclub in Berlin in the 1930s – from the movie Cabaret
No. 18 still popular 40 years after its release

Körbeforogni, előre-hátra dőlni

A 19–20. század fordulójára az irodabútor-forradalom kora. Az ergonómia szolgálatába állított amerikai irodai berendezések sorába kiválóan illeszkedtek a hajlítottfa-bútorok, melyeket fémmechanikával szereltek fel. A végtelenül variálható láb- és ülőmegoldások, és a variálható bevonatok a nagy irodarendszerek, például a postahivatalok, telefonközpontok számára is tökéletesek voltak. A szék megmozdítása nélküli kényelmes előre-hátra mozgást vagy ötletes fém rugó-szerkezetekkel oldották meg, vagy íves talpat szereltek a székekre.

Spin around, lean forward and backward

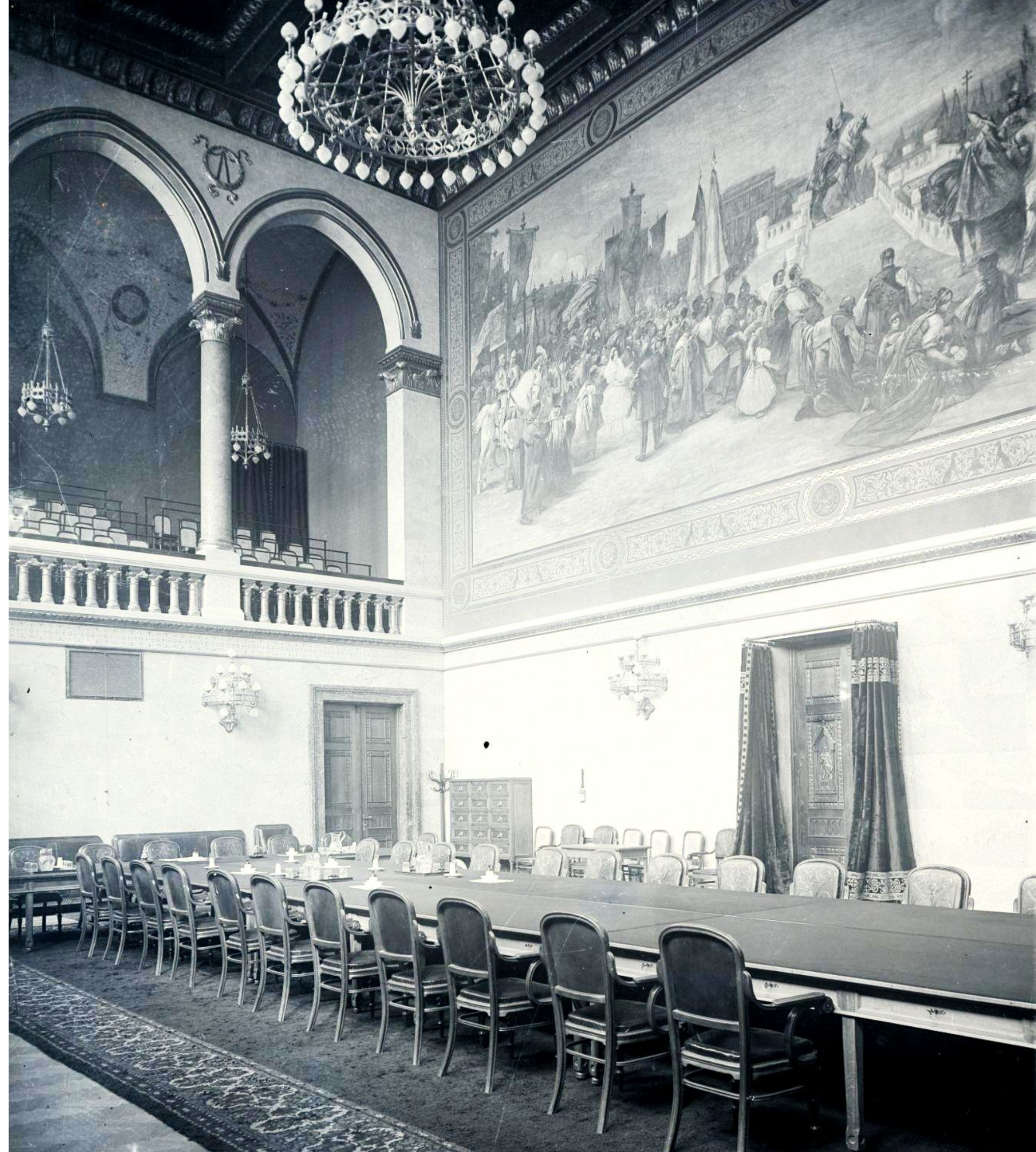
The turn of the 19th and 20th centuries was the era of the office furniture revolution. Bentwood furniture fitted with metal mechanisms was a perfect fit for American office furnishings designed with ergonomics in mind. The infinitely variable leg and seat solutions and coatings were also perfect for large systems such as post offices and telephone exchanges. Comfortable motion forward and backward without moving the chair was achieved either by ingenious metal spring mechanisms or by fitting curved bases to the chairs.

1880

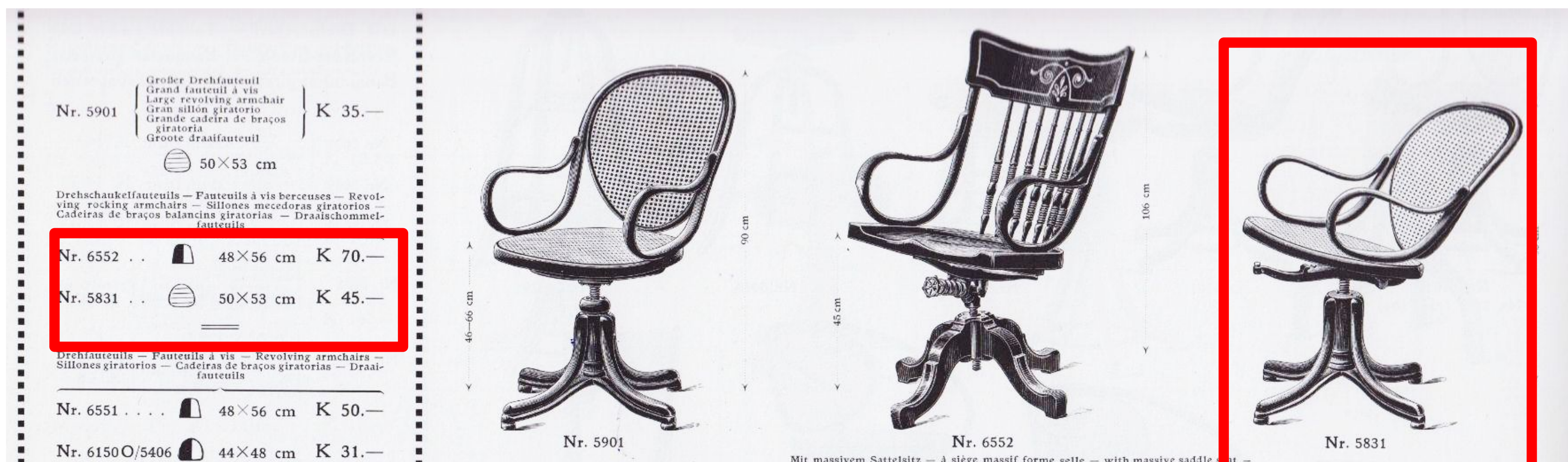
Irodaiberendezés-bemutatóterem
Office furniture showroom

Office furniture showroom

1902

Hajlította-bútorok a magyar országgyűlésben

A magyar parlament berendezésénél elsőrendű elvárás volt a magyar iparosok részvételének biztosítása, de nem csak ezért esett a választás 1901-ben a besztercebányai Hajlította Fabútor-gyárra bizonyos helyiségek székeinek, illetve ruhafogasainak kivitelezésénél.

A gyárat még 1875-ben alapították a helyi háziipari iskola körül tevékenykedő kereskedők és iparosok, Harnisch Gusztáv és társai a Garam menti, erdőben és kőszénben egyaránt gazdag Besztercebányán (Banská Bystrica, Szlovákia). 1877-ben Pesten, a Deák Ferenc utcában nyitottak üzletet. Üzemük 1884-ben már közel ezer főt foglalkoztatott, amikor a gyár leégett, és a cég 1886 tavaszán csődbe ment.

A céget a közeli papírgyár vezetője, Wotocsek Rezső újraindította, és az 1890-es években a korábbi meghaladó méretű gyárkomplexummá fejlesztette. A vállalkozás 1910-ben szűnt meg.

A parlament éttermébe, miniszteri tanácstermébe és delegációs termébe Thonet-modellek másolatait szállította a besztercebányai gyár. Ennek ellenére mégiscsak került az ország-házába valódi Thonet-bútor, mégpedig a főrendi ház üléstermébe, a szónoki emelvényre egy No. 5901 modellszámú nagy forgószék, amelynek fémmechanikája nemcsak a körbeforgást, de az ülés előre-hátra hajtását is lehetővé tette.

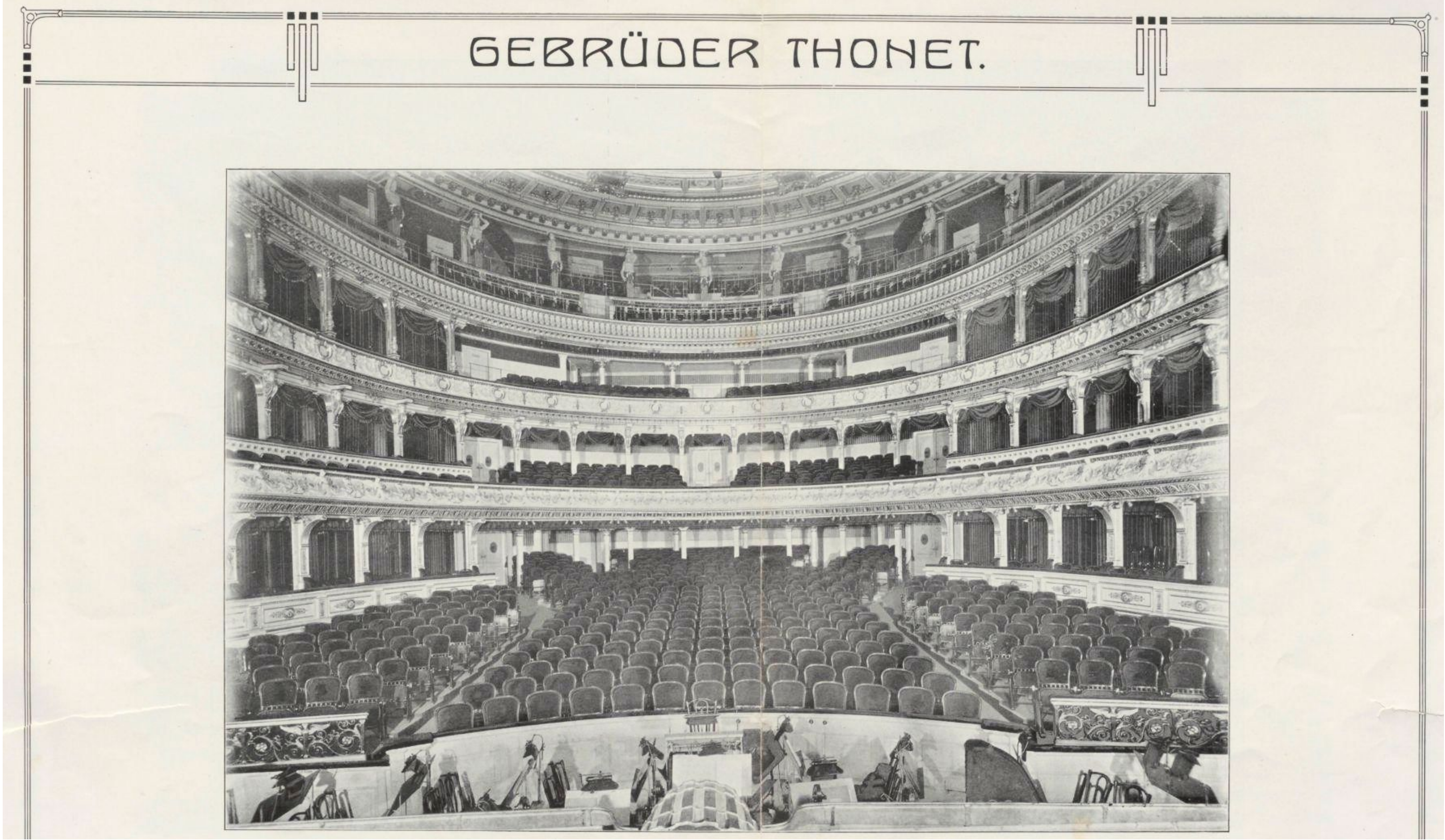
Bentwood furniture in the Houses of Parliament

The participation of Hungarian craftsmen was a priority in furnishing the Hungarian parliament building, but this was not the only reason why the Hajlította Fabútorgyár (Bentwood Furniture Factory) in Banská Bystrica was chosen in 1901 to make chairs and coat racks for certain rooms.

The factory was established in 1875 by merchants and craftsmen working around the local cottage industry school, and Gusztáv Harnisch and his associates in Banská Bystrica (Slovakia), a town rich in forests and coal along the River Hron. In 1877, they opened a shop on Deák Ferenc Street in Pest. By 1884, their factory employed nearly a thousand people, when it burned down and the firm went bankrupt in the spring of 1886.

The company was reopened by Rezső Wotocsek, the manager of a nearby paper factory, and in the 1890s he developed it into a factory complex larger than the previous one. The business ceased to exist in 1910.

The Banská Bystrica factory supplied copies of Thonet models to the Houses of Parliament's restaurant, the ministerial council chamber, and the delegation room. Still, genuine Thonet furniture also found its way into the parliament building, onto the speaker's platform in the chamber of the house of peers, namely a No. 5901 large swivel chair with a metal mechanism allowing not only rotation but also forward and backward movement of the seat.

Blaha Lujza téri egykori Nemzeti Színház

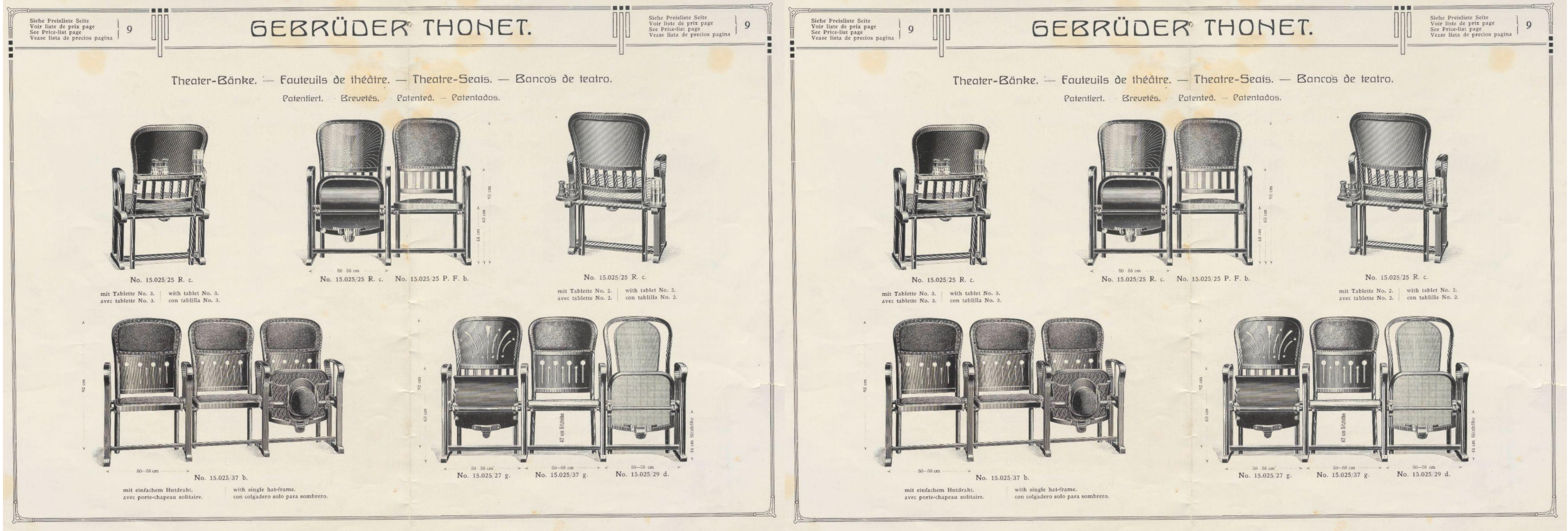
Zeneakadémia – nézőtéri zsöllye hajlított fából

Nézőtéri zsöllye hajlított fából
A Liszt Ferenc Zeneakadémia kis- és nagytermében egyaránt hajlítottfából készült nézőtéri székeket alkalmaztak. Az épület tervezői, Giergl Kálmán és Korb Flóris számára kihívást jelentett, hogy legalább az Opera nézőtéri befogadókapacitásával (1150 fő) megegyező nagytermet kellett alkotniuk, miközben az épületben a tanintézmény helyiségeit is el kellett helyezniük. Szükségük volt tehát egy kényelmes és strapabíró, de a lehető legkisebb helyet elfoglaló széktípusra. Ezt a problémát oldották meg Thonet hajlítottfa bútorokkal.
A Thonet cég kínálatában már az 1880-as évektől megjelent a sorolt nézőtéri szék, így 1907-ben, az épület berendezésének évében kiforrott technológia állt rendelkezésre. A Zeneakadémiának szállítottal megegyező hajlítottfa zsöllyéket gyártott ugyancsak a Thonet gyár a Blaha Lujza téri egykori Nemzeti Színház számára is ugyanekkor.
A Zeneakadémia 2013-ban lebonyolított teljes körű felújítása során a debreceni Sellaton Design Bútoripari Kft. gyártotta az eredetivel megegyező formájú, de nagyobb sorközökkel telepített bútorokat.

Academy of Music – Bentwood stalls in the auditorium

Bentwood seats were used in both the small and large auditoriums of the Liszt Ferenc Academy of Music. The building's designers, Kálmán Giergl and Flóris Korb, faced the challenge of creating a large hall with a capacity at least equal to that of the Opera House (1150 seats), while also accommodating the educational institution's premises within the building. They therefore needed a seat type that was comfortable and durable, but took up as little space as possible. This problem was solved with Thonet's bentwood furniture.
Thonet had been offering row seating for auditoriums since the 1880s, so by 1907, the year the building was furnished, the technology was well-established. The Thonet factory also produced bentwood benches identical to those supplied to the Academy of Music for the former National Theatre on Blaha Lujza Square at the same time.
During the complete renovation of the Academy of Music in 2013, Sellaton Design Bútoripari Kft. of Debrecen manufactured furniture identical in shape to the original, but with larger row spacing.

1907

Magy. kir. országos zene-akadémia, Budapest.
(Musikakademie)

Otto Wagner (1841–1918) A modern bútorművészet és a hajlított fa

A bécsi modern iparművészeti mozgalom kezdetben nem hasznosította a hajlítottfa-bútorokban rejlő lehetőséget, és vice versa, a nagy gyárak sem foglalkoztatták a Secession körébe tartozó alkotókat. Az áttörést a J. & J. Kohn cég 1900-ban, a párizsi világkiállításon bemutatott bútorai jelentették. A Josef Hoffmann-tanítvány Gustav Siegel által tervezett hálószoba-berendezés és egyéb bútorok már a modern formákat mutatták, és általános elismerést váltottak ki. A kiállításon bemutatott karosszék szakított a Thonet-székek egyik jellegzetességével: a kör keresztmetszetű hajlított rudak helyett négyzet keresztmetszetű elemekből építette fel a formát és kárpitozott ülés-, illetve háttámlával látta el a bútort, ezáltal sikerült a modellt a hagyományos bútorasztalos termékekhez közelítenie. E típus elegánsabb változatát alkotta meg Otto Wagner 1902-ben, és gyártotta ugyancsak a J. & J. Kohn cég a *Die Zeit* című napilap bécsi irodájába, majd kis változtatással megjelent a modell 1904–1906-ban a bécsi Postatakarékpénztár épületében is, ahol Wagner mellett tanítványa, Marcel Kammerer is aktív részt vállalt a bútorok tervezésében. Wagner nem kárpitozott, hanem rétegelt lemez ülőfelületet használt. A karfák és a lábvégek jellemző kopásának megelőzésére elegáns alumínium rátéteket alkalmazott. A Postatakarékpénztár bútorait részben már a Thonet cég szállította, és a későbbiekben a modell egyszerűsített, fémapplikációk nélküli változatát gyártotta szériában.

Otto Wagner (1841–1918) Modern furniture art and bentwood

The modern industrial art movement in Vienna did not initially exploit the potential of bentwood furniture, and vice versa, the large factories did not employ artists associated with Art Nouveau. The breakthrough came in 1900 with the furniture presented by J. & J. Kohn at the World Exhibition in Paris. The bedroom furniture and other pieces designed by Gustav Siegel, a student of Josef Hoffmann, already exhibited modern shapes and gained widespread recognition. The armchair presented here broke with one of the characteristic features of Thonet chairs, replacing the curved rods with square cross-sections and adding upholstered seats and backrests, thus bringing the model closer to traditional cabinetmaker-style furniture. A more elegant version of this model was created by Otto Wagner in 1902 and also manufactured by J. & J. Kohn for the Viennese offices of the daily newspaper *Die Zeit*. With minor modifications, this model appeared in the Vienna Post Office Savings Bank building in 1904–1906, where Wagner's student Marcel Kammerer also played an active role in the design of the furniture. Wagner did not use upholstery, but instead used laminated plywood for the seats and elegant aluminium overlays to prevent wear on the armrests and legs. Some of the furniture for the Post Office Savings Bank was already supplied by Thonet, which later put a simplified version of the model without metal applications into mass production.

1904

Bécs-Purkersdorf, Szanatórium – Sanatorium Vienna-Purkersdorf, Austria (1904–1905)

Josef Hoffmann (1870–1956) és a J. & J. Kohn cég

Josef Hoffmann, a bécsi Secession és a Wiener Werkstätte egyik vezéralakja szintén tervezett hajlított fából bútorokat. Az első modelleket az ő esetében is a J. & J. Kohn cég gyártotta. A Bécs melletti purkersdorfi idegstanatórium ebédlő-székein jelent meg először az az ötlet, hogy a víz-szintes és függőleges tagok csatlakozását egy-egy fagolyóval erősítik meg. Ez a konstrukciót hangsúlyozó elem a bútorok főmotívumát, a négyzetet érdekesen ellenpontosztta. A bécsi Fledermaus (Denevér) mulató számára 1907-ben tervezett karosszéken, melyet szintén a J. & J. Kohn cég kivitelezett, a kartámív és a háttámla, illetve az első lábak és az ülés találkozásánál látjuk ugyanezt az egyszerre konstruktív és dekoratív megoldást. Hoffmann itt sötétre pácolt és fehérre lakkozott székeket alkalmazott, oly módon, hogy a kis gölyök mindig az ellenkező szint kapták. A Fledermaus-karosszék a Kohn-cég 728-as számú modellje lett a szériagyártásban. A típus fotelváltozatán a bécsi Secession jellegzetes „négyszögletes” motívumát helyezte el Josef Hoffmann. A fotel mellett kanapé- és hintaszék-változata is volt e modellnek. A Kohn-gyár az 1910-es évek elejére olyan hatalmas, több száz modellből álló termékpalettát fejlesztett ki, amelyben szinte az összes történeti és kortárs bútorstílus jellegzetességei megjelentek hajlított fa hangszerelésben.

Josef Hoffmann (1870–1956) and the J. & J. Kohn company

Josef Hoffmann, one of the leaders of the Vienna Secession and the Wiener Werkstätte, also designed bentwood furniture. His first models were produced by J. & J. Kohn too. The idea of reinforcing the connection between horizontal and vertical members with wooden spheres first appeared on the dining chairs for the mental hospital in Purkersdorf near Vienna. This structural element was an interesting counterpoint to the main motif of the furniture, the square. The same constructive and decorative solution is employed on the armchairs designed in 1907 for the Fledermaus (Bat) cabaret club in Vienna, also manufactured by J. & J. Kohn. Here it is located at the junction of the armrest and the backrest, as well as at the junction of the front legs and the seat. Here, Hoffmann used dark-cured and white-lacquered chairs in a way that the small spheres were always in the opposite colour. The Fledermaus armchair became model number 728 in the Kohn company's series production. Josef Hoffmann placed the characteristic "rectangular" motif of the Vienna Secession on the armchair version of this model. In addition to the armchair, this model was also available as a sofa and rocking chair. By the early 1910s, the Kohn factory had developed a huge product range including several hundred models, featuring almost all the characteristics of historical and contemporary furniture styles in bentwood.

1907

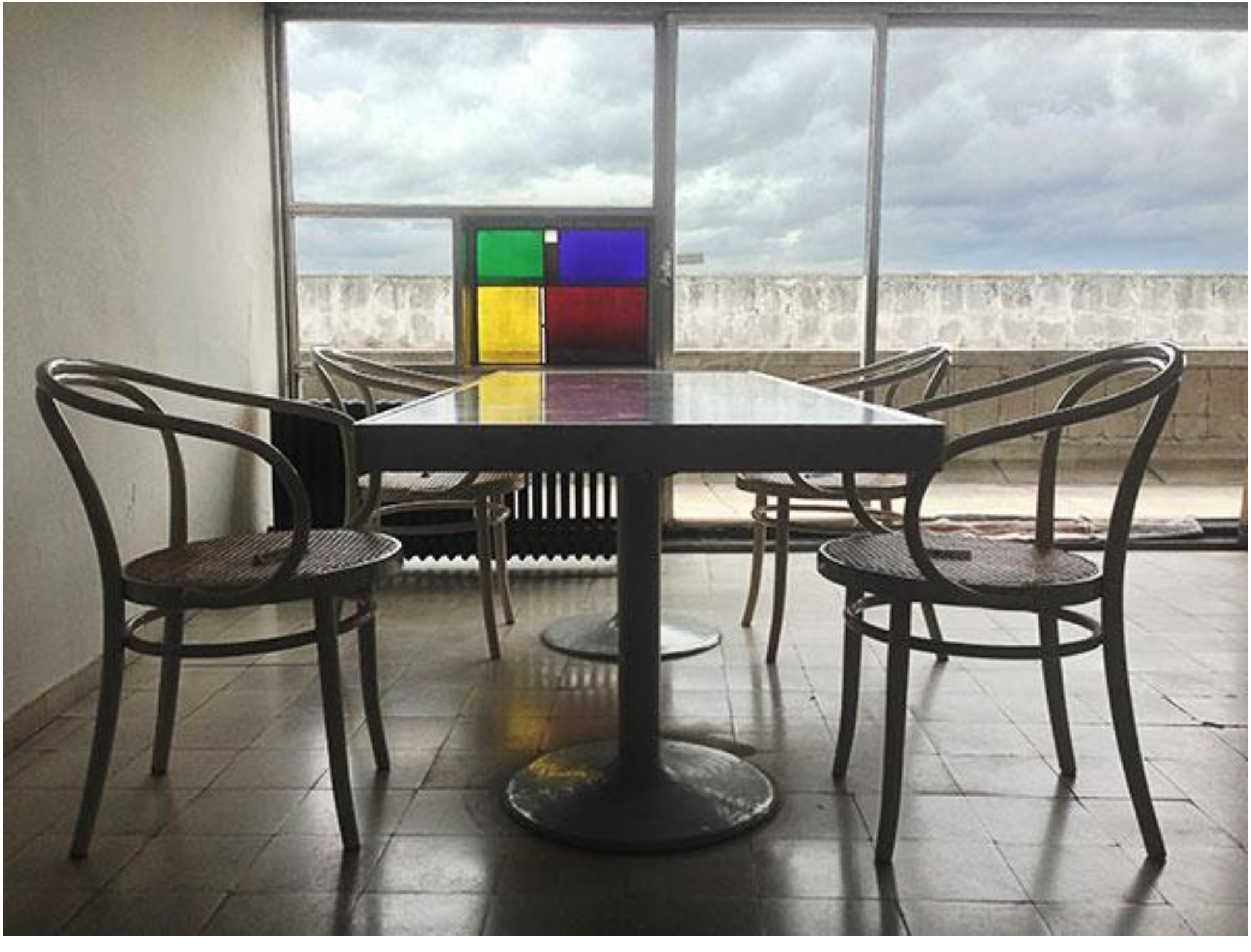

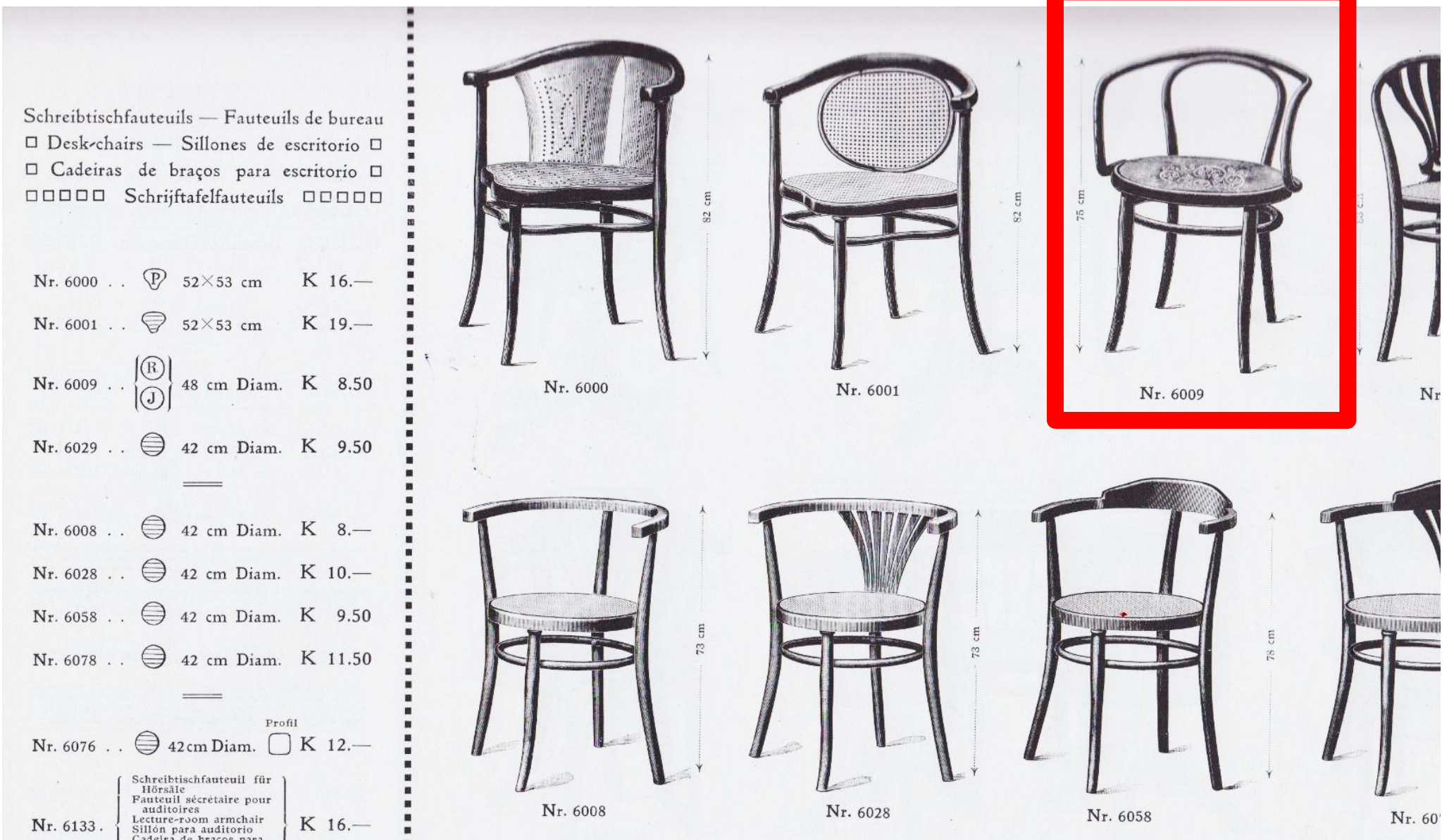
Le Corbusier az irodaszékében – 1920-as évek
Le Corbusier in his desk chair – 1920s

Maison Guiette Antwerpen, Belgium, 1925–1927

Le Corbusier's Apartment-studio, 1931

No. B9 1904

Le Corbusier (1887–1965) és a Thonet újbóli felfutása az 1920-as években

Az első világháborút követő recesszió és nyersanyaghiány ismét ráirányította a figyelmet az olcsón és tömegesen előállítható hajlítottfabútorokra. Az iparilag sorozatban előállított használati eszköz, a „típustárgy” Le Corbusier (1887–1965) enteriőrjeiben vált esztétikai kategóriává. Az 1925-ös párizsi világkiállításon, majd 1927-ben Stuttgart-Weißenhofban a Werkbund mintaháztelepén berendezett enteriőrjeiben az egyik legegyszerűbb Thonet-karosszéket (No. B9) használta fel. Ugyanekkor e modell modernizált, szinte a végletekig leegyszerűsített változatát (No. A 64F) alkotta meg Adolf Gustav Schneck (1883–1971) német építész. A termékválaszték legfontosabb modern darabjait a Mundus céggel egyesült Thonet rajzirodájának vezetője, Gustav Siegel (1880–1970), majd az 1920-as években Josef Frank (1885–1967) és Ferdinand Kramer (1898–1985) alkották meg.

The Pavillon de l'Esprit Nouveau, 1925

Le Corbusier (1887–1965) and Thonet's revival in the 1920s

The recession and raw material shortages following World War I once again drew attention to bentwood furniture, which could be produced cheaply and in large quantities. Industrially mass-produced utility objects, or “standardized objects”, became an aesthetic category in the interiors of Le Corbusier (1887–1965). He used one of the simplest Thonet chairs (No. B9) in his interiors at the 1925 World's Fair in Paris and then in 1927 at the Werkbund model house complex in Stuttgart-Weißenhof. At the same time, German architect Adolf Gustav Schneck (1883–1971) created a modernised, almost minimalist version of this model (No. A 64F). The head of Thonet's drawing office, which had merged with the Mundus company, was Gustav Siegel (1880–1970) but the most important modern pieces in the product range were created in the 1920s by Josef Frank (1885–1967) and Ferdinand Kramer (1898–1985).

Gustav Adolf Schneck: No. A64F modell / Modell No. A64F

Breuer Marcell által tervezett karosszék , 1930

Le Corbusier által tervezett fekvőszék, 1930

Breuer Marcell az általa tervezett Wassily-székben, 1925

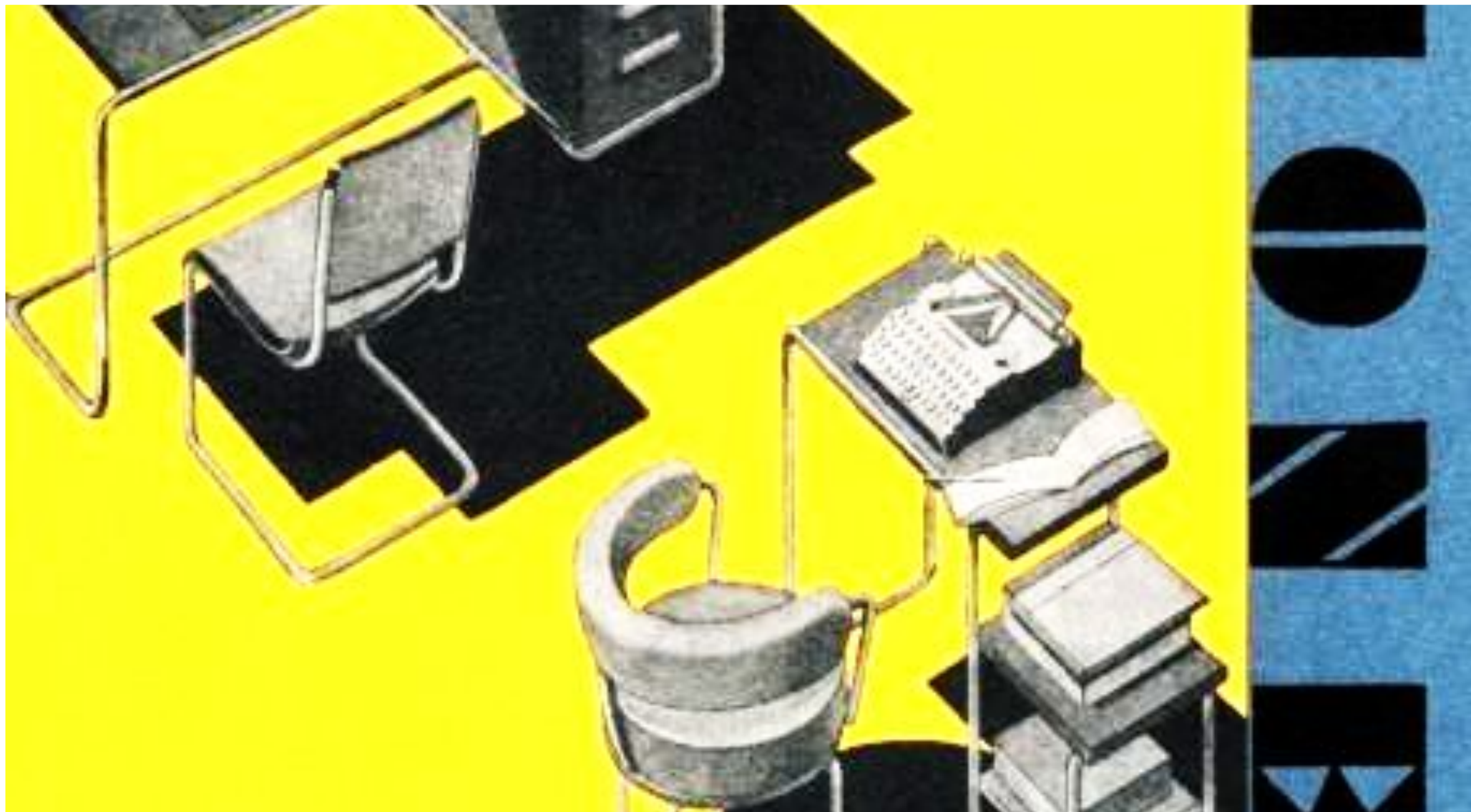
Csővázas bútorok

1929-ben a Thonet cég nagy nemzetközi pályá-
zatot hirdetett új, hajlított fából készült modellek
tervezésére. Több mint 4000 pályamű érkezett be
a világ minden tájáról, de a zsűri nem talált köz-
tük igazán eredeti, kiemelkedő alkotást.
Ferdinand Kramer a pályázat szerény termését
látva így fogalmazott: „A bécsi szék-fesztiválnak
végleg vége van.” A cég új technológia felé
tájékozódott: az 1930-as Werkbund-kiállításon már
acél csővázas bútorokat mutattak be. Ezzel
érdekes módon a fejlődés visszakanyarodott az
1850 körüli időkhöz, amikor az öntött vas és a
hajlított fa versenyt futottak a nagyipari
bútor-előállítás terén, és aminek eredményekép-
pen a fémbútort elsősorban kültéren használták
fel. Azokban az esetekben, mint például a
budapesti New York kávéházban vagy a
Gerbeaud-ban, amikor a fémbútor a beltérbe
került, érdekes módon a hajlítotffa-bútorok
formáit imitálták fémből. Az új alapanyag, az
acélcső lehetőséget teremtett egy új ülésélményt
nyújtó, „lebegő”, hátsó láb nélküli konzolos
konstrukció előállítására. A magyar származású
Breuer Marcell (1902–1981) és a német Mies van der
Rohe (1886–1969) alkották ebben a stílusban a két
legnépszerűbb, mára ikonikussá váló modellt,
melyet a szintén magyar származású Lorenz Antal
(1891–1964) által alapított Standard gyár kivite-
lezett.

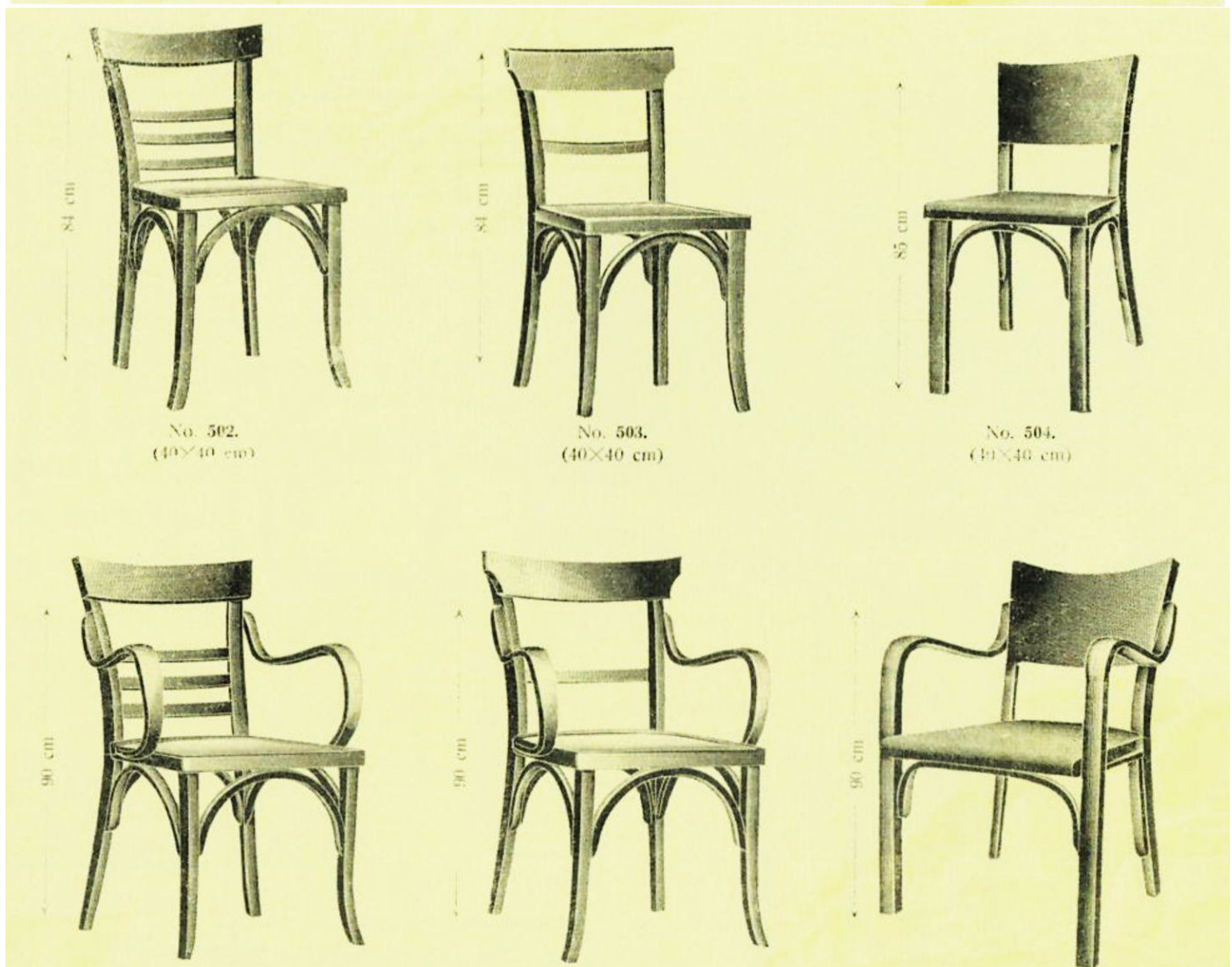
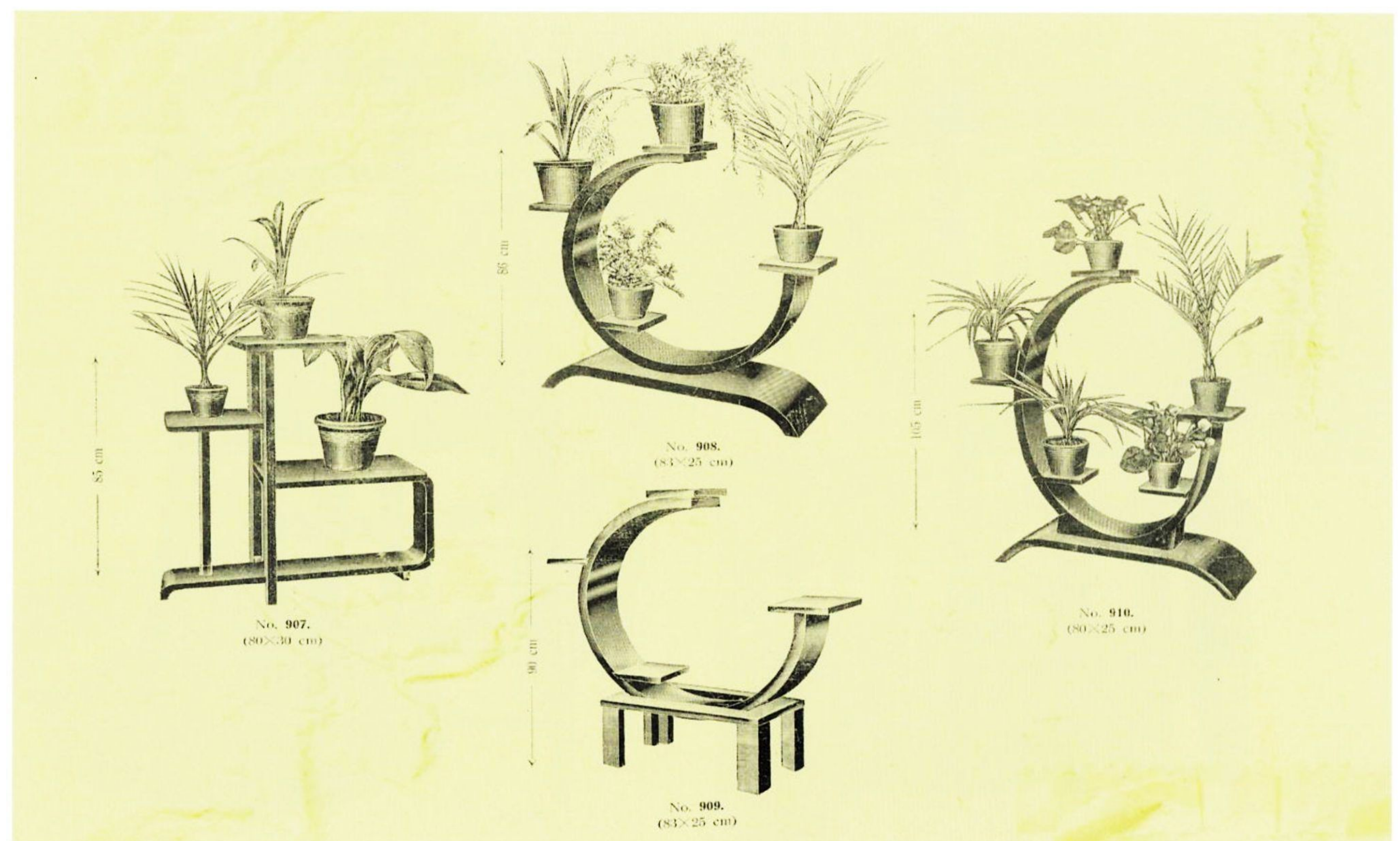
Mies van der Rohe az általa tervezett széken, 1927

1925

Tubular furniture

*In 1929, Thonet announced a major international
competition for the design of new bentwood
models. More than 4,000 entries were received
from all over the world, but the jury did not find
any truly original or outstanding designs. Seeing
the modest results of the competition, Ferdinand
Kramer said: "The Vienna chair festival is finally
over." The company turned its attention to new
technology: steel tubular frame furniture was
presented at the 1930 Werkbund exhibition.
Interestingly, this marked a return to the period
around 1850, when iron and bentwood competed
in the field of large-scale furniture production,
resulting in metal furniture being used primarily
outdoors. In interesting cases where metal
furniture was used indoors, such as the New York
Café or the Gerbeaud in Budapest, it imitated
bentwood furniture shapes out of metal. The new
raw material, the steel tube, made it possible to
produce a new type of seating experience with a
"floating" cantilevered construction without rear
legs. Marcel Breuer (1902–1981), of Hungarian
descent, and German Mies van der Rohe
(1886–1969) created the two most striking models
of this type, which have since become iconic. They
were produced by the Standard factory, which
was established by Antal Lorenz (1891–1964), who
was also of Hungarian descent.*

1929

Magyar hajlítottfa-bútorgyártás a két világháború között

A korábbi fő fakitermelő helyektől elszakított Magyarországon az 1920-as években nyersanyag-hiánnyal küzdött a bútortipar, amit tetézett a fizetőképes vásárlóerő drasztikus csökkenése. Olcsó, anyagtakarékos bútorokra volt szükség. A Thonet és más hajlítottfa-bútorgyárak az országhatáron kívül rekedtek, ezért főleg azokban az üzemekben lehetett hajlítottfa-bútorgyártásra áttérni, amelyek addig is rétegelt lemezekkel dolgoztak, és például repülőgépeket és autókasszériát gyártottak. Ilyen volt a Neuschloss-Lichtig Repülőgépgyár és Faipari Rt., amely az albertfalvai bútorgyárral egyesülve 1933-tól gyártott hajlított fából bútorokat. A Szék- és Faárugyár Rt. 1928-tól működött, székhelye Kőbányán volt, gyártelepe pedig a Veszprém megyei Városlődön. Különleges modelljük volt a keskeny, hajlított rétegelt lemez háttámlát az egyszerű ülőkével összekapcsoló rétegelt lemez „farugó”, illetve később hajlított rugalmas krómacél pánt. A legnagyobb hazai hajlítottfa-bútorgyár a debreceni volt, ahol szintén az első világháború után kezdtek ezzel a technológiával foglalkozni. 1929-ben a gyár már 400 munkást foglalkoztatott, és 1930-ban az ország vezető hajlítottfa-bútorgyára lett. A második világháború után államosították az üzemet, amely aztán 1963-ban beolvadt a Szék- és Kárpitosipari Vállalatba mint annak IV. számú üzeme. Az 1990-es években a privatizáció után Hajdúthonet, majd 2001-től Sellaton néven működik.

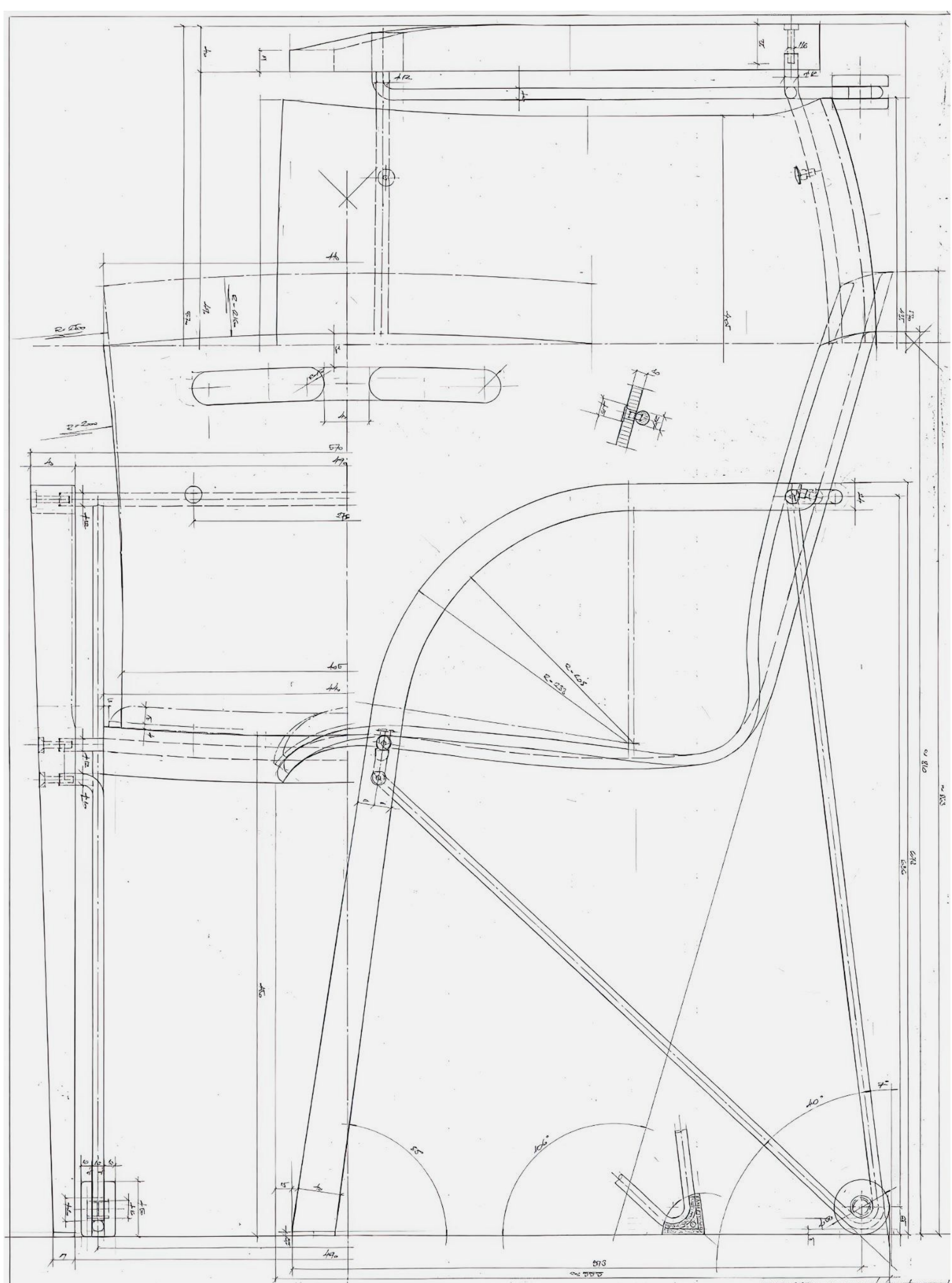
Bentwood furniture production in interwar Hungary

In Hungary, which had been separated from its former main timber-producing areas, the furniture industry struggled with a shortage of raw materials in the 1920s, compounded by a drastic decline in purchasing power. Cheap, material-saving furniture was needed. Thonet and other bentwood furniture factories ended up being located outside the country's borders, so it was mainly those factories that had previously worked with plywood and manufactured e.g. aircraft and car bodies, that were able to switch to bentwood furniture production. One such company was Neuschloss-Lichtig Aircraft and Woodworking JSC, which merged with the Albertfalva furniture factory and began manufacturing bentwood furniture in 1933. The Szék és Faárugyár Rt. (Chair and Wood Products JSC) operated from 1928, with its headquarters in Kőbánya and its production plant in Városlőd, Veszprém County. Their special model included a narrow, curved plywood backrest and a simple seat connected at first by a plywood “wooden spring” and later a curved flexible chrome steel straps. However, the largest domestic bentwood furniture factory was in Debrecen, where they also began to use this technology after World War I. By 1929, the factory already employed 400 workers, and in 1930 it became the country's leading bentwood furniture factory. After World War II, the factory was nationalised, and in 1963 it was merged into the Szék- és Kárpitosipari Vállalat (Chair and Upholstery Industry Company) as its Factory no. 4. After privatisation in the 1990s, it has operated under the name Hajdúthonet, and since 2001 under the name Sellaton.

1994

Memphis
korszakbeli
posztmodern szék
Thonet Vienna

1995

Vásárhelyi János

Dávid
Karosszék

Gyártó /
Manufacturer:

Sellaton
Design
Bútoripari Kft.

Múzeum kávéház, Bécs, tervező: Adolf Loos
 Museum Café, Vienna, designer: Adolf Loos

1999

Thonet Vienna 1999

A „nihilista” kávéház és a folytatás

Adolf Loos építész 1899-ben a bécsi Secession épületével szemközti Café Museum radikálisan díszítésmentes berendezésével nagy feltűnést keltett. A Hevesi Lajos által nihilistának, ám nagyon is korszerűnek tartott berendezés fő vizuális hangsúlyát a J. & J. Kohn cég által készített, immár nem kör keresztmetszetű, hanem lapos rúdból megkettőzött, finom ívben hajlított, és vörösre festett, lakkozott székek adták. E modell három-íves változatát, amelyen a hátsó lábak a háttámlán már nem a belső, hanem a külső ívben folytatódtak, a Kohn cég felvette a szériamodelljei közé.

A Thonet Vienna által a 2000-es évek elején gyártott modell ezt a széktípust idézte fel, a háttámla közepének függőleges rétegelt-lemez-motívuma azonban Kohnék Josef Hoffmann által tervezett purkersdorfi szanatóriumi székének egyszerűbb változataként értelmezhető.

The "nihilist" café and its legacy

In 1899, architect Adolf Loos caused a sensation with the radically unadorned interior of the Museum Café, located opposite the Secession building in Vienna. The main visual emphasis of the interior, which Lajos Hevesi considered nihilistic but very modern, was provided by chairs made by J. & J. Kohn. These were no longer circular in cross-section, but were made from doubled flat bars bent to a delicate curve, painted red and varnished. A three-legged version of this model, where the rear legs continued from the backrest on the outer rather than the inner curve, was added to the Kohn company's range of standard models.

The model produced by Thonet Vienna in the early 2000s was reminiscent of this chair type, but the vertical plywood motif in the middle of the backrest can be interpreted as a simplified version of the Purkersdorf sanatorium chair designed by Josef Hoffmann.

2018

Thonet GmbH Sebastian Herkner

1796

1796	Michael Thonet július 2-án a Rajna melletti Boppardban született
1819	Átvette apja asztalos üzletét
1819	Thonet 23 évesen megnyitja bútorasztalos műhelyét
1820	Thonet feleségül veszi Anna Maria Grahst, tizenhárom gyermekük született
1836	Thonet kifejleszti első, laminált furnérból készült székét, a modell neve Boppard-szék
1840	Szabadalmi kérelem hajlítóformába hajlított furnércsíkokból bútorkészítési eljárásra
1841	Egyedi dizájnt mutat be a koblenzi vásáron
1841	Thonet kiállítja hajlítottfa bútorait a koblenzi vásáron, amelyekre felfigyel Klemens von Metternich herceg, az osztrák kancellár
1842	Az osztrák bíróság elismerte Thonet fahajlítási technikáját.
1842	Elfogadta Metternich ajánlatát a bécsi udvarhoz
1842	Megadják az első osztrák szabadalmat, valószínűleg Metternich közbenjárására.
1842	Thonet családjával együtt Bécsbe költözik. Fiaival és Karl Klemensszel együtt készítik a Boppard-szék egy egyszerűbb változatát
1843	A Thonet cég a Liechtenstein-palota parkettaburkolatának készítésén dolgozik. Kifejlesztik a Liechtenstein-székét
1847	Lejár az első osztrák szabadalom
1847	Peter Hubert Desvignes angol építész, a Palais Liechtenstein újratervezése
1849	Michael Thonet fiaival megnyitotta saját műhelyét a Bécs melletti Gumpendorfban
1850	Kifejlesztik a Schwarzenberg-széket (No 1) és a Café Daum-széket (No 4)
1851	Thonet kiállítóként részt vesz a londoni világkiállításon a Kristálypalotában, és bronzérmet nyer
1851	Thonet kifejlesztette a 4-es számú szék prototípusát
1852	A Thonet család cége megkapja a 2 osztrák szabadalmat. Thoneték megnyitják első üzletüket Bécsben
1852	Tömörfa hajlítási szabadalom
1853	Megalapítják a Gebrüder Thonet céget. Bécsben a Mollardgässen új műhely nyílik
1854	Thonet kiállítja sorozatgyártással készült bútorait a müncheni ipari vásáron
1855	A párizsi világkiállításon Thonet ezüstérmes lesz.
1856	A Gebrüder Thonet cég engedélyt kap gyár alapítására, így felszabadul a céhes korlátozások alól
1856	Thonet és fiai megkapják az osztrák állampolgárságot Megkapják a tömör fa hajlítására a 3. osztrák szabadalmat
1857	A cég megkapja az engedélyt bútorok, parketta elemek és egyéb fatermékek előállítására, Koritschanban megnyílik az első gyár
1857	Gyárápítések kezdete Morvaországban
1858	A bécsi műhelyt bezárják, és a gyártási tevékenységet teljesen átköltöztetik Koritschanba.
1858	Bemutató-terem és üzlet nyílik a forgalmas bécsi Stephans-platzon
1859	Kiadják az első katalógust. Kifejlesztik a nevezetes No 14-es székét
1860	Terjeszkedés olyan nemzetközi piacokra, mint Oroszország és az USA
1861	Megnyílik a második gyár Bistritzben
1865	Nagyugrócon vidéki birtokot vásárolnak; itt később szintén gyár nyílik
1865	Teljes bútorkínálat tömör hajlított fából
1869	Lejár a 3. szabadalom és versenytársak jelennek meg a piacon
1871	Michael Thonet március 3-án elhunyt Bécsben
1873	Amerikai fióktelep alapítása New Yorkban és Chicagóban
1876	Thonet bemutatja a „no. 18 szék”
1877	Első furnérozott faülések
1880	A lengyel-oroszországi Novoradomszkban gyár nyílik
1883	Első ismert értékesítési katalógus
1883	Kifejlesztik a hintaszéket (No 7500-as modell)
1889	Megnyílik a frankenbergi gyár
1900	Párizs világkiállítás legnagyobb versenytársuk, a Jacob és Josef Kohn cég is kiállított
1902	Kifejlesztik a bécsi székét (No 9-es modell)
1905	Az Otto Wagner által tervezett postatakarék-pénztári szék megkezdí diadalútját
1910	A Thonet neves tervezőkkel működik együtt
1912	A Thonet cég eléri termelésének csúcsát évi 1,8 millió bútordarab előállításával
1919	Bauhaus alapítása: Walter Gropius
1919	Megalapítják a párizsi Thonet Frères-t és a New Yorki Thonet Brotherst
1921	A Gebrüder Thonet átalakul részvénytársasággá, így jön létre a Thonet AG
1922	Önálló német és osztrák Thonet cég alakul
1923	Az összes Thonet cég egybeolvad a Kohn-Mundus céggel, így létrejön a Thonet-Mundus AG, a világ legnagyobb bútorgyártó cége
1925	Bauhaus Weimarból Dessaubá költözik
1925	Breuer Marcel kifejleszti No B3-as, Wassily-szék néven ismertté vált modelljét
1928	A Thonet cég gyártani kezdi Le Corbusier pihenő-székét (No B306-os modell)
1928	Hajlított acélcső bútorok: Mart Stam, Le Corbusier, Mies van der Rohe és Marcel Breuer
1929	A Thonet-Mundus átveszi a Standard Möbel gyárat
1929	Thonet elviseli a nagy gazdasági világválság kihívásait 1929-33
1930	A frankenbergi gyárban megkezdik a hajlított csővázas bútorok gyártását
1930	Piacra dobják Marcel Breuer kettős konzolos székét (No B35-ös modell)
1931	Leopold Pilzer lesz a Thonet-Mundus főrendvényese, aki a cég székhelyét Svájcba teszi át
1932	Bauhaus Dessau-i intézményét bezárják
1932	Megkezdődik Mies van der Rohe 1927-ben tervezett konzolos székének (No MR533-ös modell) gyártása
1936	Pilzer elkezdi a cég átköltöztetését az Egyesült Államokba
1938	A Gebrüder Thonet cégé lesz a Rajnától keletre fekvő piac, míg a Thonet-Mundus megtartja az amerikai, francia és angol jogokat
1938	Pilzer az Egyesült Államokba költözik és a kelet-európai és német cégeket eladja a Thonet családnak.
1939	Megalakul a Thonet Industries USA és az Egyesült Államokban felváltja a Kohn-Mundus nevet
1940	A második világháború utáni Thonet a modern dizájnjához igazodik
1941	A Thonet Industries USA elkezdi a hajlítottfa-székek gyártását az észak-karolinai Statesville-ben.
1945	A Gebrüder Thonet frankenbergi gyárat lebombázzák a szövetségesek. Az Egyesült Államokban piacra dobják a Thonet Bentply-t
1949	A Gebrüder Thonet újjáépíti a frankenbergi gyárat és kiadják a háború után az első katalógust
1951	Az amerikai cég bezárja a londoni Thonet Brothers Ltd-t. A párizsi Thonet Frères önállósodik
1953	A Thonet a kézművesség és az innovatív tervezés évszázadát ünnepli
1954	Csehszlovákiában állami tulajdonba kerül a Thonet cég, és Ton névre keresztelik
1962	A Gebrüder Thonet a Gebrüder Thonet márkára átveszi a jogokat Németországban és az Európai Közösség többi tagországában.
1962	A Thonet céget megveszi annak menedzsere, André Leclerc. A Thonet Brothers Inc. céget (Egyesült Államok) megveszi a Simmons.
1963	A Gebrüder Thonet AG Vienna, amely még mindig független a németországi Gebrüder Thonet AG-től, Friedbergben új, korszerű gyárat nyit
1970	Thonet belevág a cső acélbútorok tervezésébe
1978	A Gebrüder Thonet AG magáncéggé alakul, Gebrüder Thonet GmbH néven
1979	A Simmons céget, amely a Thonet Industriest is magában foglalja, megveszi a Gulf and Western
1980	A felvásárlások közepette a Thonet megőrzi egyedi identitását és dizájn szellemiségét.
1980	Frankenbergben Thonet Múzeum nyílik
1985	A Thonet Industriest átveszi Manfred Steinfeld, a Shelby Williams Industries tulajdonosa
2000	A Thonet a fenntarthatóságot hangsúlyozza, és együttműködik modern tervezőkkel

2000